



MEDYCINA DYDAKTYKA WYCHOWANIE

ISSN 0137-6543

ROK XLIV

WARSZAWSKI UNIWERSYTET MEDYCZNY

NR 5/2012

Zespół redakcyjny:

Prof. dr hab. Stefan Kruś – redaktor honorowy
Dr hab. Izabela Strużycka – redaktor naczelny
Dr Dariusz Kawecki – z-ca redaktora naczelnego
Mgr Cezary Ksel – sekretarz redakcji
Mgr Magdalena Zielonka – korekta

Rada Programowa i Naukowa:

Prof. dr hab. Marek Krawczyk – Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, **prof. dr hab. Sławomir Majewski** – Prorektor ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą, **dr hab. Sławomir Nazarewski** – Prorektor ds. Klinicznych, Inwestycji i Współpracy z Regionem, **prof. dr hab. Anna Kamińska** – Prorektor ds. Kadr, **prof. dr hab. Marek Kulus** – Prorektor ds. Dydaktyczno-Wychowawczych, **prof. dr hab. Mirosław Wielgoś** – Dziekan I Wydziału Lekarskiego, **prof. dr hab. Renata Górka** – Prodziekan ds. Oddziału Stomatologicznego, **prof. dr hab. Jerzy A. Polański** – Dziekan II Wydziału Lekarskiego, **dr hab. Kazimierz Szopiński** – Prodziekan ds. Oddziału Nauczania w Języku Angielskim, **prof. dr hab. Marek Naruszewicz** – Dziekan Wydziału Farmaceutycznego, **prof. nadzw. dr hab. Zdzisław Wójcik** – Dziekan Wydziału Nauki o Zdrowiu, **prof. dr hab. Zbigniew Gaciong** – Dziekan Centrum Kształcenia Podyplomowego.

Wydawca:

Warszawski Uniwersytet Medyczny,
Senacka Komisja ds. Informacji Naukowej i Wydawnictw

Adres redakcji:

ul. Żwirki i Wigury 61, 02-091 Warszawa
tel. (22) 57 20 615
e-mail: mdw@wum.edu.pl
http://mdw.wum.edu.pl

Zdjęcia:

Dział Fotomedyczny WUM
Prawa autorskie zastrzeżone. Żadna część publikacji nie może być powielana bez zgody Wydawcy. Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych, zastrzega sobie prawo redagowania i skracania tekstów.

Skład i druk:

Oficyna Wydawnicza WUM
ul. Pawińskiego 3, 02-106 Warszawa
tel. (22) 57 20 327, fax (22) 57 20 380
e-mail: oficynawydawnicza@wum.edu.pl
http://oficynawydawnicza.wum.edu.pl

Nakład: 500 egzemplarzy

CZASOPISMO JEST PUNKTOWANE W SYSTEMIE INDEX COPERNICUS

Spis treści

Z ŻYCIA WARSZAWSKIEGO UNIWERSYTETU MEDYCZNEGO

Prodziekani kadencji 2012-2016	2
<i>Marta Suchojad, Magdalena Wilk</i>	
IV Piknik majowy WUM	4
<i>Redakcja „MDW”</i>	
Nasze dziewczyny przyszłości. Rozmowa z nagrodzonymi „Dziewczynami Przyszłości”: <i>Magdaleną Gabrysiak</i> i <i>Martą Dudek</i>	8
<i>Cezary Ksel</i>	
Z polskim dyplomem za granicę	10
<i>Cezary Ksel</i>	
VII Konferencja naukowa I Wydziału Lekarskiego <i>Redakcja „MDW”</i>	12
XXI wiek z Zakładzie Radiologii Klinicznej.....	14
<i>Dorota Jaguś</i>	
Interdyscyplinarna konferencja „Zaburzenia odżywiania się”	15
<i>Dominik Olejniczak</i>	
Porozmawiajmy o zdrowiu dzieci i młodzieży	17
<i>Cezary Ksel</i>	
Majowe święta pielęgniarki i położnej.....	19
<i>Redakcja „MDW”</i>	
Medykalia 2012.....	21
<i>Elwira Zielińska</i>	
Z Senatu WUM.....	22

PRO MEMORIA

<i>Maria Roszkowska-Blaim</i> Pożegnanie Profesor Marii Sieniawskiej.....	23
--	----

DYDAKTYKA

<i>Krystyna Kasperska, Dariusz Białoszewski</i> O sztuce postępowania metodycznego w nowoczesnym kształceniu studentów fizjoterapii	26
---	----

NAUKA

<i>Dominik Olejniczak, Aleksandra Piechota</i> Stan wiedzy studentów kierunku zdrowie publiczne na temat starzenia się społeczeństwa.....	29
Terminy obron prac doktorskich.....	34

KOMUNIKAT

<i>Cezary Ksel</i> Jest dobrze, powinno być lepiej... ..	39
---	----

Wybory 2012-2016 Prodziekani

Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

W maju 2012 roku Rady Wydziałów dokonały wyboru prodziekanów poszczególnych wydziałów. W kadencji 2012-2016 funkcję tę piastować będą następujące osoby:

I WYDZIAŁ LEKARSKI

prof. dr hab. **Elżbieta Mierzwińska-Nastalska**
Prodziekan ds. Oddziału Stomatologii

prof. dr hab. **Krzysztof Filipiak**
Prodziekan ds. Nauki

prof. dr hab. **Kazimierz Niemczyk**
Prodziekan ds. Studiów Licencjackich

prof. dr hab. **Barbara Górnicka**
Prodziekan ds. Studenckich I, II i III roku

prof. dr hab. **Krzysztof Zieniewicz**
Prodziekan ds. Studenckich IV, V i VI roku

dr hab. **Paweł Włodarski**
Prodziekan ds. Przewodów Doktorskich



II WYDZIAŁ LEKARSKI

prof. dr hab. **Bożena Werner**
Prodziekan ds. Oddziału
Nauczania w Języku Angielskim

dr hab. **Jan Kochanowski**
Prodziekan ds. I, II i III roku studiów

dr hab. **Wojciech Braksator**
Prodziekan ds. IV, V i VI roku studiów

dr hab. **Artur Mamcarz**
Prodziekan ds. Oddziału Fizjoterapii





WYDZIAŁ FARMACEUTYCZNY Z ODDZIAŁEM MEDYCYNY LABORATORYJNEJ

prof. dr hab. **Grażyna Nowicka**
Prodziekan ds. Oddziału Medycyny Laboratoryjnej

dr hab. **Magdalena Bujalska-Zadrozny**
Prodziekan ds. Nauki

dr hab. **Agnieszka Piertosiuik**
Prodziekan ds. Dydaktyczno-Wychowawczych



WYDZIAŁ NAUKI O ZDROWIU

prof. dr hab. **Ewa Dmoch-Gajzlerska**
Prodziekan ds. kierunku Położnictwo

prof. dr hab. **Andrzej Friedman**
Prodziekan ds. Przewodów Doktorskich
i Współpracy z Zagranicą

dr hab. **Bożena Czarkowska-Pączek**
Prodziekan ds. Oddziału Pielęgniarstwa

dr hab. **Jacek Różga**
Prodziekan ds. Oddziału Dietetyki
i kierunku Ratownictwo Medyczne

dr hab. **Andrzej Deptała**
Prodziekan ds. Oddziału Zdrowia Publicznego



CENTRUM KSZTAŁCENIA PODYPLOMOWEGO WARSZAWSKIEGO UNIWERSYTETU MEDYCZNEGO

dr hab. **Maciej Słodkowski**
Prodziekan Centrum Kształcenia Podyplomowego

IV Piknik majowy Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

Tegoroczny Piknik „Warszawski Uniwersytet Medyczny – Społeczeństwo Warszawy” upłynął pod znakiem wspaniałej zabawy przy pięknej pogodzie. Bogata oferta skierowana do warszawiaków, ponad 40 stoisk tematycznych oraz obecność niemal 600 pracowników i studentów Uczelni zachęciły tłumy, aby 20 maja przyjść na Rynek Nowego Miasta.

Oficjalne rozpoczęcie Pikniku poprzedziło uroczyste złożenie kwiatów pod kamiennym obeliskiem upamiętniającym 200-tu lecie nauczania medycyny w Warszawie. JM Rektor – prof. Marek Krawczyk oraz Władze Uczelni uhonorowały tym gestem historię, tradycję i osiągnięcia Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Imprezę na Rynku Nowego Miasta rozpoczął Jego Magnificencja Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego – prof. Marek Krawczyk, który powitał zebranych warszawiaków. – Dzisiaj jesteśmy tu po to, by się lepiej poznać. Aby Państwo czuli, że jesteśmy dla nich, że wspólnie dbamy o zdrowie. Pokazujemy, co umiemy, jak leczymy, jakie badania naukowe prowadzimy, jakimi metodami diagnostycznymi i lekami dysponujemy – mówił Rektor, życząc wszystkim,

aby jak najpełniej wykorzystali okazję do zdobycia wiedzy na temat swojego zdrowia.

Uczestniczące w wydarzeniu uczelniane kliniki, zakłady, koła naukowe, organizacje studenckie i szpitale kliniczne, w specjalnie przygotowanych interaktywnych stoiskach, przez cały dzień prezentowały swoje osiągnięcia naukowe i nowinki medyczne oraz udzielały porad lekarskich. Warszawiacy mogli wykonać m.in. podstawowy przegląd dentystyczny, zrobić punktowe testy skórne, spirometrię, badanie EKG i USG czy zbadać grubość fałdu skórno-tłuszczowego. Ogromnym powodzeniem cieszyły się pomiary ciśnienia tętniczego, cholesterolu, glukozy oraz gęstości kości. Ponadto można było skonsultować się z dietetykami, pediatrami, farmaceutami, chirurgami, transplantologami, kardiologami, gastrologami.

Wszyscy zainteresowani mogli obejrzeć model czaszki i schemat układu nerwowego, obejrzeć filmy z operacji neurochirurgicznych, multimedialną prezentację dotyczącą nowoczesnych metod chirurgii wewnątrznaczyniowej, odbyć ćwiczenia z resuscytacji noworodka, posłuchać tętna płodu KTG, nauczyć się Nordic Walking oraz ćwiczeń stosowanych w dolegliwościach kręgosłupa, przejść kurs pierwszej pomocy na fantomach oraz właściwej obsługi Automatem Zewnętrzny Defibrylatora (AED), a także spróbować szycia chirurgicznego na skórkach od bananów. Dużym powodzeniem cieszyło się stoisko dr Marii Turowskiej z Zakładu Bioetyki i Humanistycznych Podstaw Medycyny WUM, przy którym można było zobaczyć, jak wyglądało nauczanie medycyny w Warszawie przed 200-laty. Dodatkowo,



Tradycyjnie przed rozpoczęciem Pikniku Władze naszej Uczelni złożyły wieniec pod Obeliskiem upamiętniającym 200 lat nauczania medycyny w Warszawie



Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego prof. Marek Krawczyk podczas oficjalnego otwarcia tegorocznego Pikniku



Na scenie swoje umiejętności zaprezentował Chór Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego pod dyrekcją Daniela Synowca



Duże zainteresowanie wśród przybyłych na Rynek Nowego Miasta Warszawiaków wzbudził pokaz tańca brzucha prezentowany przez sekcję AZS

pracownicy i studenci edukowali warszawiaków m.in. w zakresie chorób nowotworowych (ze szczególnym uwzględnieniem nowotworów jelita grubego), chorób tarczycy, zakażeń wirusem HIV i zakażeń wirusowych wątroby oraz promowali ideę przeszczepów i dawstwa szpiku.

Organizatorzy nie zapomnieli też o atrakcjach dla najmłodszych – z myślą o nich studenci z IFMSA zorganizowali Szpital Pluszowego Misia, członkowie EMSA urządzili stoisko z grami i kolorowanymi dotyczącymi zdrowia, a Pediatryczne Koło Naukowe demonstrowało na pluszowych maskotkach i lalkach, jak zrobić zastrzyk, założyć kropłówkę czy zabandażować rękę.

Na scenie nie zabrakło konkursów dotyczących profilaktyki zdrowotnej, w których wszystkie uczestniczące dzieci mogły wygrać książki i zabawki. Jeden z nich współprowadziła Joanna Brodzik, która zwycięskim maluchom wręczyła nagrody w postaci pluszowych misiów.

Dużym powodzeniem cieszyły się także występy Chóru Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, który zaprezentował swoje umiejętności śpiewając popularne i lubiane utwory, jak choćby: „Something stupid”, „Moon River” czy „Herbatkę”. Niezwykły entuzjazm wzbudziły popisy: tańca brzucha, latino la-dies i jazz dance w wykonaniu sekcji Akademickiego Związku

Sportowego. Ważnym elementem programu były też pokazy studentów ratownictwa medycznego Wydziału Nauki o Zdrowiu, którzy demonstrowali, jak prawidłowo udzielić pierwszej pomocy.

Na scenie nie zabrakło również rozmów dotyczących zdrowia człowieka. W czterech blokach tematycznych specjaliści związani z naszą Uczelnią poruszali tematy związane z nadciśnieniem i cukrzycą, ochroną zdrowia, suplementami diet, położnictwem i pediatrią, rehabilitacją i transplantologią. Widzów, zwłaszcza przyszłe mamy, zainteresowała problematyka ciąży i jej prowadzenia począwszy od wczesnych tygodni, kończąc na fazie porodu. Wśród prelegentów znaleźli się



Ratownicy medyczni wszystkich chętnych uczyli podstaw udzielania pierwszej pomocy



Wśród wielu porad udzielanych warszawiakom znalazły się także konsultacje dotyczące zdrowego żywienia



Oferowane podczas Pikniku badania skierowane były do osób w każdym wieku



Studenci kół naukowych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego z pełnym zaangażowaniem służyli pomocą i poradą każdej potrzebującej osobie



Podczas konkursu dla dzieci zorganizowanego przez Szpital Pluszowego Misia IFMSA-Poland nagrody wręczała Joanna Brodzik

wybitni naukowcy i specjaliści: prof. Zbigniew Gaciong podzielił się wiedzą na tematy związane z nadciśnieniem tętniczym, dr Mariusz Tracz opowiadał o ryzyku zachorowalności na cukrzycę oraz w jaki sposób można zapobiegać temu schorzeniu, prof. Sławomir Majewski przedstawił pakiet informacji dotyczących zmian dermatologicznych związanych z ekspozycją skóry na działanie promieni słonecznych, dr hab. Małgorzata Kozłowska-Wojciechowska i dr Beata Sińska

zajął się tematyką suplementów diety, ich wpływem na zdrowie człowieka oraz bezpieczeństwie ich stosowania, prof. Mirosław Wielgoś skupił się na zagadnieniu ciąży wielopłodowej, dr Grażyna Bączek scharakteryzowała, na czym polega praca położnej, prof. Andrzej Radzikowski zajął się kwestią prawidłowego żywienia dzieci, dr Anna Radwańska razem z Rafałem Gołowiczem – fizjoterapeutą Polskiego Towarzystwa Chorób Nerwowo-Mięśniowych omówili i zaprezentowali najczęst-

sze ćwiczenia stosowane w chorobach nerwowo-mięśniowych, dr Wojciech Glinkowski opowiadał o zaletach telemedycyny, z kolei dr Michał Skalski ujawnił zasady higieny snu, a przedstawicielki Zakładu Rehabilitacji: fizjoterapeutki Agata Młynarska, Agata Bąk oraz Anna Lipka zaprezentowały pokazy ćwiczeń związanych z rehabilitacją odcinka szyjnego kręgosłupa, dr hab. Waldemar Patkowski, lek. Piotr Smoter, dr hab. Sławomir Nazarewski, dr Małgorzata Dudkiewicz repre-



Podczas trwania Pikniku wysłuchaliśmy interesujących rozmów z wybitnymi specjalistami naszej Uczelni. Na zdjęciu prof. Zbigniew Gaciong (z prawej)



Dr Beata Sińska z Zakładu Żywnienia Człowieka podzieliła się informacjami dotyczącymi racjonalnego sposobu żywienia oraz najczęściej stosowanych diet



Dobre humory dopisywały wszystkim uczestnikom Pikniku. Na zdjęciu od lewej: prof. Mirosław Wielgoś oraz prof. Mieczysław Szostek



Dr Mariusz Tracz podał pakiet informacji na temat cukrzycy: najczęstszych objawów, sposobów zapobiegania tej chorobie oraz faktów dotyczących leczenia

zentująca Poltransplant byli bohaterami interesującego bloku tematycznego dotyczącego transplantologii. Gościem specjalnym tej części była znakomita lekkoatletka i sprinterka, złota medalistka olimpijska – Ewa Kłobukowska, która prawie 10 lat temu przeszła operację przeszczepienia wątroby.

W samo południe pojawiła się muzyczna gwiazda pikniku – Majka Jeżowska, która zaśpiewała swoje najbardziej popularne utwory. Koncert, trwający ponad godzinę, przyciągnął pod scenę tłumy małych i dużych uczestników wydarzenia.

Spotkanie z mieszkańcami stolicy zakończyło się losowaniem

zwycięzców loterii, którzy poprawnie odpowiedzieli na pytania dotyczące Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Nagrody osobiście wręczył JM Rektor – prof. Marek Krawczyk w asyście Prorektora ds. Klinicznych, Inwestycji i Współpracy z Regionem – dr. hab. Sławomira Nazarewskiego. Rektor podziękował także mieszkańcom Warszawy za wspólną zabawę oraz zaprosił na kolejne edycje tego wydarzenia.

Imprezę poprowadzili Agnieszka Szulim i Tomasz Kammel.

**Marta Suchojad,
Magdalena Wilk**

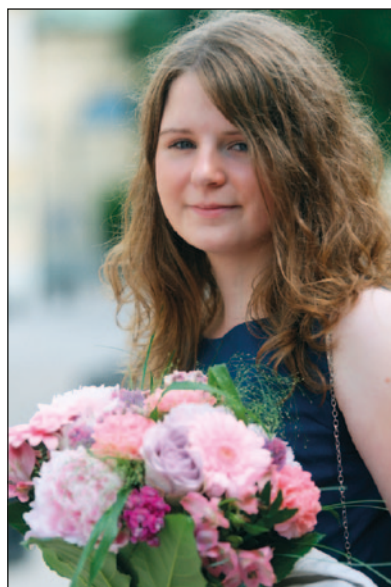
Biuro Informacji i Promocji



Gwiazdą Pikniku była Majka Jeżowska, której występ wprowadził w wesołą nastrój każdego widza

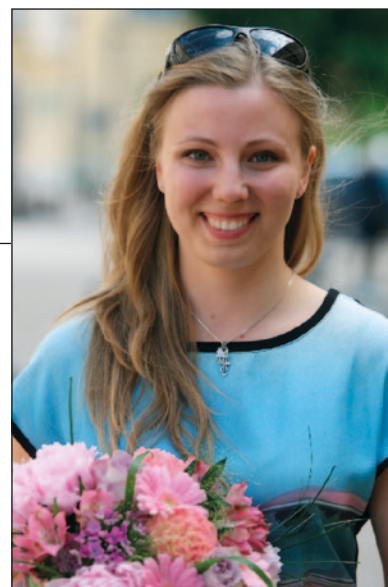
Nasze DZIEWCZYNY PRZYSZŁOŚCI

W rozstrzygniętej 30 maja trzeciej już edycji Konkursu „Dziewczyny Przyszłości. Śladami Marii Skłodowskiej-Curie” dwie studentki Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego – Magdalena Gabrysiak oraz Marta Dudek – zdobyły wyróżnienie, nagrodę pieniężną oraz wyjazd na wybraną konferencję naukową w Europie. W rozmowie z Redakcją „MDW” obie nagrodzone ujawniają m.in. swoje naukowe zainteresowania oraz plany na przyszłość.



Magdalena Gabrysiak
*jest studentką II Wydziału Lekarskiego
wyróżniona praca dotyczyła terapii
fotodynamicznej w leczeniu
nowotworów*

Marta Dudek
*studiuje na I Wydziale Lekarskim
ponadto współpracuje
z Interdyscyplinarnym Centrum
Modelowania Matematycznego
i Komputerowego UW
prowadzi badania nad stworzeniem
kompleksowego systemu
komputerowego, wspomagającego
diagnostykę medyczną*



Co skłoniło Panie do wzięcia udziału w Konkursie „Dziewczyny Przyszłości”?

Marta Dudek: Zależało mi, aby sprawdzić czy to, czym się zajmuję, jest poważane przez innych. Poza tym w natłoku zajęć na studiach pozwoliło mi to choć na chwilę oderwać się od codzienności.

Magdalena Gabrysiak: Ja w konkursie startowałam po raz drugi. Pierwszy raz dwa lata temu, kilka miesięcy po rozpoczęciu pracy w Kole przy Zakładzie Immunologii. Wtedy była to pierwsza edycja konkursu, ogłoszenie o konkursie trafiło do zakładu i zostało przekazane nam wszystkim. Formalnie kwalifikowałam się do konkursu, więc postanowiłam zgłosić projekt właściwie tylko po to, żeby na-

uczyć się pisać wnioski tego typu. W ciągu kolejnych dwóch lat pracy zdobyłam więcej doświadczenia i dlatego zdecydowałam, że spróbuję znów w III edycji konkursu, ale już z bardziej zaawansowanym projektem. Tym razem się udało.

Jakie znaczenie ma dla Pań zdobycie wyróżnienia w tym konkursie?

MG: Zdobycie tego wyróżnienia jest dla mnie chyba przede wszystkim ogromną motywacją do dalszej pracy. Na pewno jeszcze bardziej utwierdziło mnie ono również w przekonaniu, że to właśnie nauką chciałabym się zajmować dalej. Nie ukrywam, że sama nagroda również bardzo mnie cieszy.

MD: Moje zainteresowania są bardzo zróżnicowane – począwszy od medycyny, biofizyki i bioinformatyki, a skończywszy na wiolonczeli. Niejednokrotnie, gdy trudno mi było wszystko pogodzić, wątpiłam w sens takiego „rozdrabniania się”. Ale dzięki przedsięwzięciom, takim jak konkurs MNiSW przekonuję się, że moje wysiłki nie idą na marne i mają szansę być docenione.

Pani Marto, w jaki sposób Pani interdyscyplinarne pasje miały wpływ na rozpoczęcie badań, za które właśnie została Pani nagrodzona, czyli stworzenie kompleksowego systemu komputerowego, wspomagającego diagnostykę medyczną?



fot. 1



fot. 2

Magdalena Gabrysiak (fot. 1) oraz Marta Dudek (fot. 2) w towarzystwie dr hab. Darii Lipińskiej-Nałęcz – podsekretarz stanu w MNiSW podczas Gali wręczania nagród i wyróżnień w konkursie „Dziewczyny Przyszłości 2012”

Badania te łączyły w jednoś moje dotychczasowe zainteresowania – medycynę i programowanie. Poza tym zainteresowałam się taką tematyką badania, ponieważ jest to swego rodzaju nisza, a rozwiązania wymyślone dotychczas pozostawiają wiele do życzenia. Programy nie są wyczerpujące, a w Polsce nie istnieją w ogóle. Można zatem wyjść naprzeciw ludziom, którzy potrzebują takich systemów.

Pani Magdaleno, Pani z kolei zajmuje się terapią fotodynamiczną w leczeniu nowotworów. Dlaczego zainteresowała się Pani właśnie tą tematyką?

Samo zainteresowanie terapią fotodynamiczną jest dość przypadkowe. Już przed rozpoczęciem studiów wiedziałam, że chciałabym pracować naukowo w laboratorium, ale nie miałam dokładnie sprecyzowanych zainteresowań. Wiedziałam, że na Warszawskim Uniwersytecie Medycznym taka praca jest możliwa w Zakładzie Immunologii, dlatego po drugim roku poszłam na rekrutację do Koła działającego przy Zakładzie i trafiłam do zespołu prof. Jakuba Gołąba, bezpośrednio pod opiekę dr Małgorzaty Firczuk. Zespół prof. Gołąba zajmuje się badaniami nad terapią fotodyna-

miczną nowotworów od wielu lat i stąd moje zaangażowanie akurat w tego typu projekt.

Jakie badania naukowe prowadzi Panie obecnie, a jakie chciałaby Panie prowadzić w przyszłości?

MG: Obecnie cały czas jestem zaangażowana w projekty realizowane w Zakładzie Immunologii. Jestem jedną z dwóch studentek zaangażowanych w projekt realizowany w ramach programu TEAM Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej. Celem tego projektu jest opracowanie metod pozwalających na zwiększenie skuteczności terapii fotodynamicznej w leczeniu nowotworów. Jeżeli chodzi o przyszłość to im więcej pracuję, tym więcej rzeczy zaczyna mnie interesować. Dlatego to, co chciałabym robić, tak naprawdę cały czas się zmienia. Kiedyś bardzo chciałam zajmować się terapią chorób nowotworowych, teraz coraz bardziej skłaniam się w kierunku badań podstawowych. Ale oczywiście może się okazać, że będę się zajmować czymś jeszcze innym.

MD: Ja z kolei kończę badania nad oddziaływaniem aminoglikozydów z RNA za pomocą Dynamiki Molekularnej w Laboratorium Maszyn Biomolekularnych (CeNT

UW). W najbliższej przyszłości zamierzam kontynuować tam pracę i zająć się eksperymentami związanymi z projektowaniem PNA. Myślę także o poszerzeniu działalności muzycznej, ale to jeszcze nie jest sprecyzowane. Chciałabym, aby moje zainteresowania pozostały interdyscyplinarne – trudno przewidzieć, czym będę się interesować za rok – świat szybko idzie naprzód.

Patronką konkursu jest Maria Skłodowska-Curie. Czy jej dokonania i postawa miały wpływ na decyzję Pań o podjęciu badań naukowych? Czy postać noblistki może być inspiracją dla młodego pokolenia polskich uczonych?

MG: Trudno mi stwierdzić, czy postać noblistki miała wpływ na samą decyzję o podjęciu przeze mnie badań naukowych. Pewnie w jakimś stopniu tak. Na pewno jednak osiągnięcia Marii Skłodowskiej-Curie są tak ogromne, że jak najbardziej może ona być inspiracją dla młodych uczonych.

MD: Wybitne postaci mogą być inspiracją dla ludzi poszukujących swojego miejsca w nauce. Dla mnie największą inspiracją są moi bliscy, rodzina.

Dziękuję za rozmowę.

Fot.: MNiSW

Z polskim dyplomem za granicę

Czy dyplom polskiej uczelni medycznej może być przepustką do rozpoczęcia międzynarodowej kariery zawodowej? Goście uczestniczący w I Międzynarodowej Sesji „Moja droga zawodowa po uzyskaniu dyplomu polskiej uczelni medycznej” przekonywali, że tak, a ich sukcesy w zawodzie medyka w renomowanych placówkach zagranicznych są potwierdzeniem jakości kształcenia na polskich uczelniach medycznych.

Odbuwająca się 26 maja 2012 roku sesja została zorganizowana przez Oddział Nauczania w Języku Angielskim II Wydziału Lekarskiego Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Patronat nad wydarzeniem objął Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego prof. Marek Krawczyk. W Auli Centrum Dydaktycznego, oprócz JM Rektora, zasiedli Prorektorzy: ds. Kadr prof. Anna Kamińska, ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą prof. Sławomir Majewski, ds. Klinicznych, Inwestycji i Współpracy z Regionem dr hab. Sławomir Nazarewski, ponadto Władze Dziekańskie I i II Wydziału Lekarskiego, były Dziekan II Wydziału Lekarskiego prof. Jerzy Majkowski, prof. Mieczysław Szostek – Prezes Stowarzyszenia Wychowanków Warszawskiej Medycyny i Farmacji, dr Krzysztof Makuch – Wiceprezes Naczelnej Rady Lekarskiej.

Wszystkich gości, prelegentów oraz studentów przywitał Dziekan II Wydziału Lekarskiego prof. Jerzy A. Polański. Zwracając się do młodzieży kształcącej się na naszej Uczelni prof. Polański podkreślił, że konferencja została zorganizowana m.in. po to, by utwierdzić studentów w przeświadczeniu, że dyplom polskiej uczelni medycznej daje możliwości rozwoju zawodowego



Nagrodzeni Medalem Tytusa Chałubińskiego na pamiątkowej fotografii z Władzami Rektorskimi oraz Dziekańskimi II Wydziału Lekarskiego

i naukowego nie tylko w Polsce, ale też w innych krajach, a tym samym może stać się przepustką do zrealizowania swoich ambicji już po ukończeniu edukacji uniwersyteckiej.

Następnie do wszystkich gości i zebranych w Auli zwrócił się Rektor prof. Marek Krawczyk. Rektor przypomniał, że, mimo iż zaproszeni na to wydarzenie goście pochodzą z różnych, czasem odległych od siebie krajów, wszystkich ich połączył fakt posiadania dyplomu polskiej uczelni medycznej, w tym również Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. – Jestem szczęśliwy, że po tylu latach zdecydowaliście się Państwo wrócić do swojej *Alma Mater*, aby pokażać zgromadzonym tutaj młodym studentom, że polskie uczelnie medyczne kształcą wybitnych

specjalistów, oraz że dyplom polskiej uczelni medycznej otwiera wielkie możliwości kariery zawodowej na całym świecie – mówił Rektor. Wszystkim słuchaczom JM przypomniał o 200-letniej tradycji nauczania medycyny w Warszawie, która zaowocowała wykształceniem wielu generacji nowych medyków. Przypomniał, że obecnie na naszej Uczelni kształcą się ponad 9,5 tys. studentów, w tym ponad 600 obcokrajowców z ponad 50 krajów. Rektor zaznaczył, że Warszawski Uniwersytet Medyczny dba o swoją historię i tradycję, jednak przede wszystkim patrzy w przyszłość, troszczy się o rozwój bazy dydaktycznej i naukowej oraz modernizację infrastruktury. Kończąc swoje przemówienie Rektor podkreślił, że Uczenia nasza, mimo iż poddana wielu zmianom na



Rektor prof. Marek Krawczyk (z prawej), Dziekan II Wydziału Lekarskiego prof. Jerzy A. Polański (z lewej) oraz dr Tsering Wangchuck



Uczestnicy konferencji z uwagą słuchali często pasjonujących biografii absolwentów polskich studiów medycznych, w tym lekarzy, którzy ukończyli naszą Uczelnię



Dr Aleksandra Alot Stobnicki, absolwentka Akademii Medycznej w Warszawie rocznika 1977, zaprezentowała wykład pt. „Improving patients care in multiply sclerosis”

przestarzeni lat, wciąż pozostają tą samą *Alma Mater* dla wszystkich absolwentów kształcących się w Jej murach.

Zaproszonych na uroczystość prelegentów, absolwentów polskich uczelni medycznych, Rektor określił jako „Ambasadorów polskiej medycyny oraz naszej Uczelni”. Dla podkreślenia wyjątkowego charakteru ich działalności i dokonań, Rektor prof. Marek Krawczyk przyznał i odznaczył wszystkich gości z zagranicy Medalem Dr. Tytusa Chałubińskiego. To zaszczytne wyróżnienie, przyznawane wybitnym osobistościom zasłużonym dla Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, odebrali: dr Tsering Wangchuck – Minister Zdrowia Rządu Ty-

betańskiego na wygnaniu w Indiach, prof. Wojciech Pniejnia Olszyński z University of Saskatchewan w Kanadzie, prof. Maciej L. Dryjski – Vice-Chairman Department of Surgery z University at Buffalo, dr med. Piotr Mirosław Kasprzak – University of Regensburg, Niemcy, prof. Marek Z. Stobnicki – Rosalind Franklin University w Chicago, dr Aleksandra Alot Stobnicki – neurolog z Chicago, prof. Andrzej Ignaszewski – UBC Head, UBC Division of Cardiology, PHC Head, Division of Cardiology St. Paul’s Hospital, prof. Jan W. Borowiec – Cardiothoracic Surgery Department z Uppsala University, prof. Andrzej Grzegorz Baranski – Leiden University Medical School, Holandia.



Prof. Andrzej Grzegorz Baranski, absolwent Akademii Medycznej w Warszawie rocznika 1985, do 1997 roku pracował w Klinice Chirurgii Naczyń i Transplantologii

Prezentacje zaproszonych gości miały formę osobistych refleksji na tematy związane z powodami

wyboru studiów medycznych, na określenie drogi zawodowej od skończenia edukacji uniwersyteckiej do zdobycia specjalizacji i następnie sukcesów w praktyce lekarskiej, zaznajamiali ponadto słuchaczy ze stosowanymi przez siebie technikami i metodami leczenia chorych. Dr Tsering Wangchuk, który w 1994 roku został wybrany przez Rząd Polski, jako jeden z pięciu Tybetańczyków, do odbycia studiów w naszym kraju, mówił, że zdecydował się na studia medyczne, ponieważ „czułem, że jest to najlepszy sposób, aby służyć pomocą najbardziej potrzebującym: osobom starszym, niedołączonym, schorowanym”. – Pomoc w cierpieniu to dla mnie nie tylko

zawód, sposób zarabiania na życie, ale także profesja, która daje mi również poczucie spełnienia jako istoty ludzkiej – świadomość życia z godnością, miłosierdziem i miłością – mówił. Prof. Wojciech Pniejnia Olszyński opowiadał o początkach pracy zawodowej po ukończeniu studiów na Akademii Medycznej w Warszawie, latach emigracji, najpierw w Wielkiej Brytanii, następnie w Kanadzie, oraz sukcesywnym wspinaniu się po szczeblach kariery. Z kolei Maciej L. Dryjski podkreślał, że „bez wątplenia doświadczenie i edukacja zdobyte Akademii Medycznej w Warszawie dały możliwość rozwoju i kariery zarówno w Szwecji, jak i w USA”.

Kończąc to wyjątkowe spotkanie, Dziekan prof. Jerzy A. Polański wyraził nadzieję, że przekonała ona wszystkich słuchaczy, przede wszystkim studentów naszej *Alma Mater*, że dyplom polskiej uczelni medycznej jest przepustką do rozpoczęcia międzynarodowej kariery, podziękował także wszystkim zaproszonym gościom z zagranicy za możliwość przyjazdu do Polski i zaprezentowania swojej drogi zawodowej studentom, czyli tym osobom, które dopiero wkroczą na fascynującą ścieżkę kariery zawodowej.

Cezary Ksel
Redakcja „MDW”

VII Konferencja Naukowa I Wydziału Lekarskiego

Główne osiągnięcia w naukach teoretycznych i klinicznych oraz prezentacja wybranych prac uhonorowanych nagrodą naukową Rektora Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w roku 2011 składały się na plan siódmej już edycji podsumowującej dokonania naszego najstarszego wydziału.

Zapoczątkowane przed siedmioma laty przez ówczesnego Dziekana I Wydziału Lekarskiego prof. Marka Krawczyka coroczne spotkania podsumowujące dorobek naukowy wydziału, znalazły godnego kontynuatora w osobie prof. Mirosława Wielgosia, który zapowiedział na początku spotkania, że konferencja ta nie zniknie z kalendarza najważniejszych imprez wydziału także podczas drugiej kadencji piastowania przez niego funkcji Dziekana I Wydziału Lekarskiego. Tegoroczna edycja konferencji odbyła się 30 maja w Sali Senatu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Ranga tego wydarzenia

podkreślona została obecnością Władz Rektorskich naszej Uczelni z Rektorem prof. Markiem Krawczykiem na czele. W Sali zasiadli ponadto przedstawiciele władz dziekańskich zarówno I Wydziału Lekarskiego, jak i II Wydziału Lekarskiego oraz Wydziału Nauki o Zdrowiu.

Profesor Mirosław Wielgoś potwierdził znaczenie nauki w kształtowaniu wizerunku i potencjału wydziału oraz Uczelni. Obiecał ponadto, że rozpoczynająca się 1 września 2012 roku druga kadencja na stanowisku Dziekana upłynie pod znakiem szczególnej troski o rozwój i podnoszenie poziomu nauki na wydziale. Pierw-

szy krok w tym kierunku został już uczyniony: Rada Wydziału ustanowiła funkcję Prodziekana ds. Nauki i powierzyła to stanowisko prof. dr. hab. Krzysztofowi Filipiakowi. Nowy prodziekan będzie koordynować działania służące wzmocnieniu potencjału naukowego wydziału.

Po otwarciu konferencji dokonany przez Dziekana prof. Mirosława Wielgosia, swoje wystąpienie rozpoczął Rektor prof. Marek Krawczyk. JM obszernie podsumował kończącą się czteroletnią kadencję w kontekście osiągnięć naukowych zarówno kadry akademickiej Uczelni, jak i studentów naszej *Alma Mater*.



Dziekan I Wydziału Lekarskiego prof. Mirosław Wielgoś podczas otwarcia siódmej edycji konferencji



Rektor prof. Marek Krawczyk był pomysłodawcą i inicjatorem organizacji I Konferencji Naukowej I Wydziału Lekarskiego



Przewodniczący I sesji naukowej (od lewej): prof. Barbara Górnicka, dr hab. Ewa Bałkowiec-Iskra, prof. Jakub Gołąb



Przewodniczącymi II sesji byli (od lewej): prof. Krzysztof Zieniewicz, prof. Magdalena Durlik, dr hab. Katarzyna Życińska

Zaznaczył przy tym, że Uczelnia dokona wszelkich starań, aby w przyszłości stworzyć jeszcze lepsze warunki do rozwoju nauki w każdej jednostce Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Rektor przypomniał najważniejsze liczby świadczące o dużym potencjale zarówno całej Uczelni, jak i I Wydziału Lekarskiego. Szczególnie pocieszająca była, w opinii JM Rektora, liczba mini-grantów studenckich przyznawanych studentom Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, którzy już podczas uniwersyteckiej edukacji zdecydują się podjąć działalność naukową. To właśnie ta część społeczności akademickiej tworzy podwaliny pod jeszcze lepszą przyszłość nauki zarówno w skali wydziału, uniwersytetu, jak i całej polskiej nauki. Rektor

zauważył, że nowa strategia dla Uczelni, która wejdzie w życie wraz z początkiem nowej kadencji, będzie służyła rozwojowi nauki, przyczyni się do tworzenia oraz modernizowania bazy i infrastruktury dla wszystkich jednostek naszej *Alma Mater*.

Wśród najważniejszych działań, w których uczestniczy lub też w przyszłości zamierza uczestniczyć Warszawski Uniwersytet Medyczny Rektor wymienił m.in. kontynuację programu Unii Europejskiej ECRIN (European Clinical Research Infrastructures Network), ale z możliwością przystąpienia Uczelni do dalszego jego etapu, tj. działania w kierunku podjęcia partnerstwa publiczno-prywatnego, dalsze prace w kierunku utworzenia Akademickiego Centrum Badań Klinicznych, po-

wołanie spółki „Synergia WUM” – wszystkie te aktywności mają wyjść naprzeciw komercjalizacji wyników badań naukowych. Podobnie ważne znaczenie Rektor przypisał Studium Medycyny Molekularnej, będącym połączeniem wspólnych działań naszej Uczelni i Polskiej Akademii Nauk. Rektor zapowiedział także planowanie wprowadzenia systemu elektronicznego upubliczniania dorobku naukowego każdego pracownika naukowego.

Część robocza konferencji składała się z dwóch paneli. Pierwsza sesja dotyczyła osiągnięć w naukach teoretycznych, kolejna zajęła się postęпами w naukach klinicznych.

Cezary Ksel
Redakcja „MDW”

XXI wiek w I Zakładzie Radiologii Klinicznej



I Zakład Radiologii Klinicznej wzbogacił się o jeden z najnowocześniejszych aparatów do rezonansu magnetycznego. 7 maja oficjalnie dokonano otwarcia nowej pracowni, którą śmiało można nazwać pracownią XXI wieku.



Rektor prof. Marek Krawczyk przecina wstęgę, inaugurując działalność nowej Pracowni Rezonansu Magnetycznego. Na zdjęciu obok Rektora: prof. Marek Gołębiowski i prof. Janusz Wyzgał – Dyrektor Szpitala Dzieciątka Jezus

Inaugurację nowej Pracowni Rezonansu Magnetycznego z wartym prawie 6 mln złotych urządzeniem zaszczylił swoją obecnością Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego prof. Marek Krawczyk. Wśród zaproszonych Gości znaleźli się także Prorektor prof. Sławomir Majewski, Dyrektor Szpitala Klinicznego Dzieciątka Jezus prof. Janusz Wyzgał, Kanclerz WUM mgr Małgorzata Kozłowska, pracownicy i przyjaciele Kliniki.

Zakupiony sprzęt to aparat Ingenu 1,5 z wyposażeniem i ze stacją do analizy badań typu EWS. I Zakład Radiologii Klinicznej, prowadzony przez prof. Marka Gołębiowskiego, jest jedynym w Polsce ośrodkiem mającym sprzęt o tak zaawansowanym technologicznie standardzie. Podobna aparatura spotykana jest jedynie w wybranych ośrodkach na świecie.

Zakup tego niezwykłego urządzenia możliwy był dzięki finansom z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego ze środków z Funduszy Nauki i Technologii Polskiej.

Redakcja „MDW”

Prof. dr hab. Marek Gołębiowski, Kierownik I Zakładu Radiologii Klinicznej:

Jest to pierwszy w pełni cyfrowy system rezonansu magnetycznego z digitalnymi cewkami do badań wszystkich struktur i narządów człowieka. Sygnały z cewek są przesyłane światłowodowo, w postaci cyfrowej, bezstratnie do rekonstruktora aparatu MR. Skutkuje to 40% poprawą stosunku sygnału MR do szumu, zwiększeniem rozdzielczości obrazu i skróceniem czasu badania. Ponadto w naszym systemie o prawie połowę zmniejszono wagę mobilnych cewek oraz wbudowano w ruchomy stół aparatu cewkę główną o 200 cm zasięgu. Wszystko to zostało osiągnięte przy jednoczesnym zmniejszeniu otworu magnesu do 70 cm i powiększeniu pola widzenia. Dzięki wszystkim zastosowanym technologiom poprawiającym komfort i tok pracy, system Ingenu, w porównaniu z MR poprzedniej generacji, pozwala na przyjęcie do 25% pacjentów więcej.

Interdyscyplinarna Konferencja „Zaburzenia odżywiania się”

Zaburzenia odżywiania się dotyczą ok. 10% polskich nastolatków i młodych dorosłych. Dane mogą być jednak zaniżone, ponieważ choroby te nadal stanowią kwestię niechętnie poruszaną. Wychodząc temu naprzeciw IFMSA-Poland zorganizowała konferencję szkoleniową, podczas której skupiono się na różnych aspektach rozpoznawania i leczenia zaburzeń odżywiania oraz kontaktu z pacjentem dotkniętym takim schorzeniem.



Dr Dariusz Wasilewski z Katedry i Kliniki Psychiatrycznej WUM wprowadził słuchaczy i uczestników konferencji w najważniejsze tematy poruszane podczas spotkania



Specjalnym gościem konferencji był Krzysztof Makuch z Okręgowej Rady Lekarskiej, która była jednym z organizatorów wydarzenia

Odbywająca się 20 maja konferencja studencka poświęcona została problematyce zaburzeń odżywiania się. Choroby te, mimo iż dotyczą coraz więcej osób, nadal stanowią kwestię niechętnie poruszaną. Chorzy nie przyznają się do swoich przypadłości, często nie zdają sobie sprawy z tego, jak głęboko tkwią w chorobie. Szukają jednak pomocy medycznej z powodu objawów, świadczących nieraz o ciężkich powikłaniach - omdleń, arytmii, zaburzeń hormonalnych, niepłodności i wielu innych. Każdy medyk może się z nimi spotkać w swojej praktyce.

W związku z tym studenci zrzeszeni w IFMSA-Poland we współpracy ze Studenckim Towarzystwem Naukowym i Samorządem WUM zorganizowali konferencję, na której poruszone zostały różne aspekty rozpoznawa-

nia i leczenia tych chorób. Patronat honorowy objął Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego prof. Marek Krawczyk oraz Okręgowe Izby Lekarskie w Warszawie. Celem spotkania było przygotowanie studentów wydziałów lekarskich, pielęgniarstwa, dietetyki i położnictwa do kontaktu z chorymi i ich bliskimi.

Konferencja rozpoczęła się wykładem dr. Dariusza Wasilewskiego z Katedry i Kliniki Psychiatrycznej WUM, wprowadzającym do tematu spotkania. Zwracał on uwagę na to, że zaburzenia odżywiania się to nie tylko anoreksja i bulimia, ale też inne, atypowe formy, które nie spełniają wszystkich kryteriów diagnostycznych, stanowią jednak duży odsetek chorych. W wykładzie zostały scharakteryzowane kryteria rozpoznania poszczególnych jednostek chorobowych, za-

znaczono też ich cechy wspólne i różnice oraz przyczyny.

Kolejna prelekcja, przedstawiona przez dr. Karola Forsyńskiego z Kliniki Chirurgii Ogólnej i Żywienia Klinicznego Szpitala im. prof. W. Orłowskiego, zawierała podstawy różnicowania stanów przebiegających z niedowagą oraz rozpoznawania i leczenia ich powikłań. Pan doktor zaakcentował zagadnienie profilaktyki i leczenia zespołu realimentacji, stanu zagrażającego życiu w przypadku leczenia żywieniowego.

Sz szczególnie ciekawy wykład, zatytułowany „Dieta – przyczyna czy skutek nadmiernego jedzenia” przedstawiła mgr Anna Januszewicz, reprezentująca Szkołę Wyższą Psychologii Społecznej oraz Centrum MJ Psychoedukacja. Pani magister zwróciła uwagę na rolę zbyt rygorystycznych

zaleceń dietetycznych jako czynnika ryzyka zaburzeń odżywiania się. Przekonywała, że im bardziej uciążliwa dieta, tym większe prawdopodobieństwo jej przerwania i nadmiernego jedzenia po jej zakończeniu. Słuchacze z pewnością będą pamiętać o metodzie „3 S”: dieta powinna być Smaczna, Sycąca i Swobodna.

Po przerwie zabrała głos dr Gabriela Jagielska, której wykład w całości poświęcony był zaburzeniom odżywiania u dzieci. Tu na pierwszy plan wysunął się problem wczesnego wykrywania i leczenia, ponieważ – jak wykazują badania – terapia rozpoczęta w pierwszych latach choroby daje znacznie większe szanse trwałego wyleczenia. Ciekawym zagadnieniem były też zaburzenia odżywiania we wczesnym dzieciństwie, takie jak pica, anoreksja wieku niemowlęcego, jedzenie selektywne czy objawy wynikające z zaburzeń więzi.

Niezwykle ważne zagadnienia poruszyła studentka położnictwa, Maria Tywonek z SKN Ginekologii i Położnictwa WUM. W związku z tym, że zaburzenia hormonalne są jednym z pierwszych objawów zaburzeń odżywiania, chore kobiety mogą już w fazie subklinicznej szukać pomocy ginekologa. Z zacytowanych badań wynika, że ok. 20% pacjentek leczonych z powodu niepłodności spełnia kryteria zaburzeń odżywiania wg DSM-IV. Również pacjentki z wywiadem zaburzeń odżywiania się w przeszłości wymagają szczególnej uwagi, ponieważ u wielu z nich stwierdza się zachowania chorobowe, szczególnie na przełomie 2 i 3 trymestru, co może mieć negatywny wpływ na płód. Pacjentki te są też bardziej narażone na depresję poporodową. Szokujące okazały się wyjątki z forów internetowych, ukazujące, że skala problemu może być większa niż się wydaje, jednak pacjentki z powodu nieświadomości lub poczu-

cia wstydu nie przyznają się do nich w gabinecie lekarza.

„Ortoreksja i bigoreksja – niezdrowa pogoń za zdrowym stylem życia” to kolejny wykład, który zaprezentowała Dorota Pietrzyk z SKN przy Katedrze i Klinice Psychiatrycznej WUM. Zaburzenia, o których mowa to, odpowiednio, obsesja na punkcie jakości pożywienia (ortoreksja) oraz umięśnionego ciała (bigoreksja). Mimo iż mogą wydawać się mniej groźne, nie powinny być lekceważone, ponieważ powodują u chorych poważne konsekwencje, zarówno fizyczne, jak i psychiczne. Granica między normą a patologią może być niewyraźna, można jednak w prosty sposób wyłonić grupę ryzyka, wykonując krótki psychotest, co też każdy słuchacz mógł zrobić w trakcie prelekcji.

Ostatni wykład, przygotowany przez mgr Annę Januszewicz, był wprowadzeniem do warsztatów, stanowiących drugi etap spotkania. Uczestnicy konferencji mieli okazję porównać przykłady efektywnych i nieskutecznych, aczkolwiek często stosowanych metod motywowania chorych do podjęcia leczenia. Warto przytoczyć zdanie do zapamiętania: *Najłatwiej przekażemy pacjentowi swoje racje, kiedy... wysłuchamy jego racji.*

Po przerwie z poczęstunkiem (o cechach „trzech S”) każdy uczestnik miał szansę wziąć udział w 3 grupach warsztatowych. Sposób zbierania wywiadu, ukierunkowanego na zaburzenia odżywiania się można było poznać dzięki studentom z SKN przy Katedrze i Klinice Psychiatrycznej WUM, pod okiem dr. Macieja Kopy. To samo w odniesieniu do dzieci i ich opiekunów przedstawili studenci z SKN Psychiatrii Dzieci i Młodzieży, pod kierunkiem dr. Artura Wiśniewskiego. Nawiązywanie kontaktu i motywowanie pacjenta można było trenować pod okiem mgr Anny

Januszewicz oraz mgr Joanny Kondrackiej z Kliniki Psychiatrii Wieków Rozwojowego WUM. Dr Dariusz Wasilewski przedstawił sposoby i zasady terapii na przykładzie przypadku klinicznego. Dużym zainteresowaniem cieszył się też warsztat edukacji rówieśniczej dotyczący zaburzeń odżywiania się, który dawał możliwość dołączenia do zespołu edukatorów.

Inicjatywa zorganizowania konferencji wyszła właśnie od członków owego projektu, zajmującego się tzw. edukacją rówieśniczą w gimnazjach i liceach. Studenci medycyny prowadzą dla uczniów pogadanki nt. tego trudnego problemu, z jakim spotyka się wielu nastolatków. Prowadzenie warsztatów jest dla studentów fantastyczną przygodą. Pozwala spojrzeć na różne zagadnienia z innej perspektywy. Wymaga czujności i umiejętności burzenia stereotypów, prostowania mylnych poglądów, wychodzenia naprzeciw oczekiwaniom konkretnych osób. Zadaniem warsztatu jest też odpowiedź na pytanie, jak można pomóc chorej osobie, co może być pomocne dla osób, które chorują czy ich koleżanek i kolegów. Lekcje uczą też innych przydatnych umiejętności – kontaktu z młodzieżą oraz... publicznych wystąpień.

Konferencja cieszyła się dużym zainteresowaniem wśród studentów medycyny, jak również psychologii i pedagogiki, zgromadziła też licznych ekspertów tych dziedzin. Mamy nadzieję, że umożliwiło to lepsze zrozumienie istoty zaburzeń odżywiania się, a zdobyta wiedza i umiejętności okażą się przydatne w niesieniu pomocy osobom cierpiącym na te i podobne zaburzenia. Temat nie został jednak wyczerpany i już wkrótce ruszają przygotowania do kolejnej interdyscyplinarnej konferencji, poświęconej szeroko pojętym zaburzeniom odżywiania się.

Dorota Jaguś

fot.: Adam Lewandowski

Porozmawiajmy o zdrowiu dzieci i młodzieży

Już po raz trzeci Katedra i Zakład Zdrowia Publicznego zorganizowała Konferencję naukowo-dydaktyczną z cyklu „Promocja zdrowia: przykłady dobrych praktyk”. Tematem przewodnim tegorocznego spotkania, które odbyło się 31 maja 2012 roku była ochrona i promocja zdrowia dzieci i młodzieży w wieku szkolnym.



Prof. Janusz Ślusarczyk, Kierownik Katedry i Zakładu Zdrowia Publicznego, podczas otwarcia konferencji



Na zdjęciu od lewej: dr Wojciech Boratyński, dr Dominik Olejniczak, dr Joanna Gotlib, dr Aneta Duda-Zalewska



Władze Rektorskie reprezentowała Prorektor prof. Anna Kamińska. Na zdjęciu z prof. Januszem Ślusarczykiem



Konferencja cieszyła się dużym zainteresowaniem studentów i kadry naukowej

Współorganizatorami Konferencji były także Zakład Biomedycznych i Psychologicznych Podstaw Edukacji Wydziału Pedagogicznego Uniwersytetu Warszawskiego, Zakład Ochrony i Promocji Zdrowia Dzieci i Mł-

dzieży Instytutu Matki i Dziecka, Zespół Promocji Zdrowia w Szkole, Ośrodek Rozwoju Edukacji oraz Polskie Stowarzyszenie im. Janusza Korczaka. W organizację aktywnie włączyło się również Studenckie Koło Na-

ukowe Promocji Zdrowia, działające przy Katedrze i Zakładzie Zdrowia Publicznego. Konferencję patronatem objął JM prof. dr hab. Marek Krawczyk – Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. Przewodniczącą

komitetu naukowego Konferencji została prof. dr hab. Barbara Woynarowska.

Promocja zdrowia jest jedną z najważniejszych gałęzi nauki wchodzących w zakres działań zdrowia publicznego. Zajmuje się ona zwiększaniem wiedzy i świadomości zdrowotnej w celu podniesienia wpływu jednostki na własne zdrowie i możliwość jego polepszenia. Stanowi więc ona ważne zadanie do realizacji dla współczesnego i nowoczesnego systemu edukacji.

Tematem przewodnim trzeciej już Konferencji z cyklu „Promocja zdrowia: przykłady dobrych praktyk” była ochrona i promocja zdrowia dzieci i młodzieży w wieku szkolnym. Najmłodsza część populacji stanowi najlepsze pole do prowadzenia działań związanych z edukacją zdrowotną i do nauczania zachowań zdrowotnych. Stopień wyedukowania najmłodszego pokolenia ma znaczący wpływ na stan zdrowia populacji w latach późniejszych, stąd wdrażanie efektywnej edukacji zdrowotnej już na tym poziomie wiekowym stanowi dużą szansę, ale i obowiązek decydentów. Przykładem takich działań może być stworzony przez Światową Organizację Zdrowia program Szkoła Promująca Zdrowie, zakładający realizację działań promujących zdrowie na rzecz uczniów, nauczycieli i całej społeczności szkolnej.

Konferencję otworzył kierownik Katedry i Zakładu Zdrowia Publicznego prof. dr hab. Janusz Ślusarczyk. Dziękując organizatorom za zorganizowanie konferencji prof. Ślusarczyk podkreślił znaczenie promocji zdrowia dla stanu zdrowia populacji. Zaznaczył również, iż edukacja zdrowotna zajmuje szczególne miejsce w realizacji programu Szkoła Promująca Zdrowie. Profesor Ślusarczyk zwrócił ponadto uwagę na rolę takich spotkań,

jako forum wymiany informacji i doświadczeń.

Następnie w imieniu JM Rektora Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego zgromadzonych przywitała prof. dr hab. Anna Kamińska – Prorektor ds. Kadr. W imieniu Rektora pogratulowała prof. Januszowi Ślusarczykowi organizacji konferencji, wyrażając nadzieję na kontynuowanie tej idei w przyszłości. JM Rektor podkreślił w liście skierowanym do uczestników konferencji, iż inicjatywy, jak ta, realizowana przez Katedrę i Zakład Zdrowia Publicznego, winny być stałym elementem działań na rzecz promocji zdrowia.

Sesja pierwsza składała się z trzech wystąpień. Rozpoczęła ją dr Anna Oblacińska z Instytutu Matki i Dziecka z wystąpieniem „Najczęstsze problemy zdrowotne dzieci i młodzieży w wieku szkolnym”. W prezentacji przedstawione zostały wyniki badań nad wybranymi zagrożeniami dla zdrowia i problemami zdrowotnymi dzieci w wieku szkolnym. Szczególną uwagę poświęcono otyłości oraz chorobom układu oddechowego.

W kolejnym wystąpieniu dr Jolanta Mazur również z Instytutu Matki i Dziecka podzieliła się ze zgromadzonymi wynikami badania HSBC 2010 na temat zachowań zdrowotnych młodzieży. Prezentacja przyniosła odpowiedzi na pytanie dotyczące największych zagrożeń dla zdrowia młodzieży wynikających z zachowań osobniczych. Wiele miejsca poświęcono tu między innymi wczesnej inicjacji alkoholowej.

Ostatnie wystąpienie w sesji pierwszej dotyczyło systemu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą w wieku szkolnym i wygłoszone zostało także przez przedstawicielkę Instytutu Matki i Dziecka dr Marię Jodkowską. Temat profilaktyki

chorób i urazów wśród dzieci w wieku szkolnym jest wciąż aktualny, a niedobory na tym polu wymagają dyskusji, co pokreśliła prelegentka.

Po sesji pierwszej, której przewodniczyła mgr Iwona Bruśk z Katedry i Zakładu Zdrowia Publicznego, zakończonej dyskusją, sesję drugą rozpoczęła prof. dr hab. Barbara Woynarowska wystąpieniem „Edukacja zdrowotna w polskiej szkole: stan aktualny”. Podczas prezentacji Pani Profesor przedstawiła ogólne założenia programu Szkoła Promująca Zdrowie, a także zwróciła uwagę na trudności w realizacji założeń programu oraz stan prac nad inicjatywą dotyczącą wprowadzenia do szkół przedmiotu „wychowanie zdrowotne”. Profesor Woynarowska zwróciła uwagę na brak dostatecznego zainteresowania inicjatywą w kręgach decydentów.

O szczegółach programu Szkoła Promująca Zdrowie mówiła mgr Katarzyna Stępniać z Ośrodka Rozwoju Edukacji.

Ostatnie wystąpienie sesji drugiej to omówienie wyników badania „Programy profilaktyczne w placówkach nauczania i wychowania Dzielnicy Warszawa – Wola. Prezentacja wyników badań”. Badanie zostało stworzone i wykonane przez pracowników Katedry i Zakładu Zdrowia Publicznego: mgr Paulinę Dera, dr n. o zdr. Anetę Dudę-Zalewską, dr n. med. Dominika Olejniczaka i mgr Iwonę Bruśk. Prezentujący wyniki badania dr n. med. Dominik Olejniczak pokreślił znaczenie badania dla oceny potrzeb zdrowotnych populacji w skali lokalnej. Wyniki badania pozwoliły również na zróżnicowanie przez respondentów – dyrektorów szkół – problemów zdrowotnych ze względu na poziom szkolnictwa: podstawowy, gimnazjalny i ponadgimnazjalny.

W ostatniej, trzeciej części konferencji dr n. hum. Magda-

lena Woynarowska-Soldan, która przewodniczyła również sesji drugiej, przedstawiła pokrótce sylwetkę Janusza Korczaka – wybitnego lekarza, pedagoga i działacza społecznego.

Na zakończenie Konferencji, z okazji Roku Korczakowskiego,

wyświetlony został film w reżyserii Andrzeja Wajdy pt. „Korczak”.

W Konferencji, oprócz przedstawicieli organizatorów, uczestniczyli także studenci Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego kierunków zdrowie publiczne i pielęgniarstwo.

Idea ochrony i promocji zdrowia wśród dzieci winna być szeroko rozpropagowana, jako szansa na systematyczną i konsekwentną poprawę stanu zdrowia jednostek i populacji.

dr Dominik Olejniczak

Zakład Zdrowia Publicznego WUM

Majowe święta pielęgniarki i położnej

Początek maja to czas szczególnie znaczący dla wszystkich pielęgniarek i położnych. W tym okresie obchodzimy bowiem Dzień Położnej oraz Międzynarodowy Dzień Pielęgniarki.

Warszawski Uniwersytet Medyczny uczcił oba te święta wyjątkowymi spotkaniami, które zgromadziły szerokie grono specjalistów i studentów. Ich rangę podkreślał Honorowy Patronat Rektora Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego prof. Marka Krawczyka.



Prof. nadzw. Anna Doboszyńska podczas otwarcia sesji inauguracyjnej konferencji z okazji Międzynarodowego Dnia Pielęgniarki



Konferencja przyciągnęła tłumy chętnych zainteresowanych kondycją zawodu pielęgniarki oraz perspektywami rozwoju tej profesji

Każdego roku 8 maja obchodzimy Dzień Położnej. Data ta związana jest z rocznicą urodzin Stanisławy Leszczyńskiej, która podczas uwięzienia w obozie koncentracyjnym Auschwitz-Birkenau pełniła funkcję położnej i, wbrew rozkazom władz obozowych, przyjęła ponad 3000 porodów. Natomiast

kilka dni później, 12 maja, świętujemy Międzynarodowy Dzień Pielęgniarki. Geneza obchodów tego święta sięga 1973 roku, kiedy to na Kongresie w Meksyku Międzynarodowa Rada Pielęgniarek wybrała właśnie ten dzień, aby uhonorować dokonania Florence Nightingale, uważanej za prekursorkę nowoczesnego

pielęgniarstwa, założycielkę pierwszej szkoły pielęgniarstwa.

Tegorocznym hasłem Międzynarodowego Dnia Pielęgniarki było „Niwelowanie różnic – zwiększanie równości w dostępie do opieki medycznej”. Przyświecało ono również zorganizowanej 21 maja w Sali Senatu WUM konferencji naukowo-



Konferencji „Położna w przestrzeni publicznej” towarzyszyła bogata i interesująca sesja plakatowa



Mgr Dorota Cholewicka otworzyła i wprowadziła zebranych w tematykę konferencji „Położna w przestrzeni publicznej”

-szkoleniowej pod nazwą „Czy nauka podpowiada praktyce... czy praktyka korzysta z nauki?”. Wśród organizatorów tego wydarzenia znaleźli się m.in. Zakład Pielęgniarstwa Społecznego, Zakład Pielęgniarstwa Klinicznego, Zakład Podstaw Pielęgniarstwa, Zakład Pielęgniarstwa Chirurgicznego i Transplantacyjnego, Zakład Pielęgniarstwa Nefrologicznego, Studenckie Koło Podstawowej Opieki Zdrowotnej i Pielęgniarstwa Środowiskowo-Rodzinnego oraz Wydział Nauki o Zdrowiu.

Sesję inauguracyjną otworzyła prof. nadzw. Anna Doboszyńska – Prodziekan ds. Oddziału Pielęgniarstwa Wydziału Nauki o Zdrowiu. Wśród zaproszonych gości znalazły się: Dyrektor Departamentu Pielęgniarek i Położnych Beata Cholewka, Ewa Majsterek z Departamentu Pielęgniarek i Położnych Ministerstwa Zdrowia, dr Grażyna Rogala-Pawelczyk – Prezes Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, w Sali Senatu pojawiła się także Pielęgniarka Mazowska 2011 roku Pani Anna Smoszna.

Konferencja zgromadziła szerokie grono słuchaczy i prelegentów, wszyscy razem dyskutowali nad współczesną kondycją oraz przyszłością zawodu pielęgniarki,

jego misją, zachodzącymi zmianami w odbiorze społecznym, ważną kwestią było omówienie współpracy pielęgniarki z osobami wykonującymi inne zawody medyczne.

Natomiast z okazji Dnia Położnej Studenckie Koło Naukowe Etyki wraz ze Studenckim Kołem Naukowym przy Zakładzie Dydaktyki Ginekologiczno-Położniczej zorganizowali 22 maja specjalną konferencję „Położna w przestrzeni publicznej”. Konferencja miała na celu spojrzenie na funkcję i status położnej we współczesnym świecie oraz w świadomości obywateli i pacjentów. Wśród zaproszonych gości znaleźli się m.in. Wicedyrektor Departamentu Pielęgniarstwa mgr Jolanta Skolimowska, Wiceprezes Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych Maria Kaleta. Władze naszej Uczelni reprezentowały: Dziekan kierunku położnictwo prof. Ewa Dmoch-Gajzlerka, Dziekan-elekt ds. Oddziału Pielęgniarstwa prof. Bożena Czarkowska-Pączek, w Auli Centrum Dydaktycznego pojawili się też Dyrektor Szpitala Klinicznego im ks. Anny Mazowieckiej prof. Roman Smolarczyk oraz Dyrektor Szpitala św. Zofii dr Wojciech Puzyna. Mgr Jolanta Skolimowska, popro-

szona o kilka słów do zebranych, oświadczyła, że „zawód położnej to nie tylko rzemiosło, ale przede wszystkim misja i pasja”. – Mam nadzieję, że wiedza, którą uzyskujecie w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym pozwoli wam realizować swoje marzenia, dążyć do takich celów zawodowych, jakie sobie stawiacie, że dostaniecie dobrą, rzetelną, solidną wiedzę, i dzięki tej wiedzy będziecie mogli realizować swoją pasję zawodową – mówiła do zebranych studentów. Zauważyła także, że zawód położnej daje wiele możliwości zawodowych, a konferencja „Położna w przestrzeni publicznej” może stać się inspiracją dla każdego studenta tego kierunku do obrania takiej drogi zawodowej po uzyskaniu dyplomu, w której będzie się czuć najbardziej spełniony. Wykład wprowadzający do tematyki konferencji wygłosiła mgr Dorota Cholewicka, zawierał on prezentację najważniejszych aktów prawnych dotyczących tego zawodu, jego historię oraz ideologiczną i etyczną stronę pracy na stanowisku położnej.

Konferencja dała okazję spojrzeć na tę profesję z wielu perspektyw. Sesja pierwsza skupiła się na charakterystyce i różnicach pracy położnej w Polsce oraz w innych krajach, m.in. Francji

i Irlandii. Uczestnicy mieli również szansę zdobycia wiedzy dotyczącej najbardziej znanych położnych w historii. Sesja druga była próbą autorefleksji na temat pracy położnej, w tej części poruszano m.in. zagadnienie nowego zjawiska w zawodzie, jakim jest

coraz większe zainteresowanie mężczyzn pracą w tej, dotąd mocno sfeminizowanej, profesji oraz prezentowano badania na temat postawy studentów położnictwa wobec zawodu położnej. W sesji trzeciej pt. „Położna w zespole terapeutycznym” główny

nacisk położono na doniosłą rolę współpracy i komunikacji między położną a innymi członkami zespołu terapeutycznego. Konferencji towarzyszyła bardzo bogata sesja plakatowa.

Cezary Ksel
Redakcja „MDW”

Medykalia 2012

Tegoroczne święto studentów WUM odbyło się w murach świeżo wyremontowanego Domu Medyka. Podczas dwóch dni trwania imprezy bawiono się zarówno przy dźwiękach zespołów studenckich, jak i prawdziwych gwiazd. Jednak kulminacyjnym momentem było symboliczne przekazanie studentom przez Rektora prof. Marka Krawczyka kluczy do bram Uczelni.



Rektor Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego prof. Marek Krawczyk przekazuje Przewodniczącemu Samorządu Studentów WUM klucze do bram Uczelni



Władze Uczelni oraz przedstawiciele Samorządu Studentów WUM na pamiątkowej fotografii

W sobotni wieczór, 12 maja, Klub Medyk odwiedziły Władze Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego: Rektor prof. Marek Krawczyk, Kanclerz mgr Małgorzata Kozłowska, Prodziekan I Wydziału Lekarskiego ds. studenckich I i II roku prof. Barbara Górnicka, Prodziekan Wydziału Nauki o Zdrowiu ds. Oddziału Dietetyki i kierunku Ratownictwo Medyczne prof. Robert Słotwiński. Po przekazaniu przez Rektora przedsta-

wicielowi Samorządu Studentów WUM Rafałowi Marczakowi kluczy do bram Uczelni, studenci oficjalnie przejęli władzę nad Warszawskim Uniwersytem Medycznym.

Podczas dwóch dni trwania Medykalii, sala koncertowa Domu Medyka szczelnie wypełniona była studentami naszej Alma Mater oraz innych uczelni warszawskich. 11 maja scena należała do zespołów studenckich: Pogotowie Energetyczne, Disko-

patia, Grand Mal, Neyna, Między innymi, w sobotę 12 maja zabawę zapewniły zespoły: Cała Góra Barwinków, Natural Dread Killaz, Raggafaya, Farben Lehre, Bednarek, Dancehall Masak-Rah. Taka dawka muzyki i relaksu dała wszystkim studentom dużo pozytywnej energii oraz chwilę zapomnienia przed nieuchronnie zbliżającym się stresującym okresem sesji egzaminacyjnej.

Redakcja „MDW”

Z Senatu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego

23 kwietnia 2012 roku

1. Wręczenie gratulacji studentom Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego nagrodzonym przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Diamentowym Grantem”.

JM Rektor wręczył studentom Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego gratulacje z okazji uzyskania nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Diamentowy Grant”.

Laureatami konkursu „Diamentowy Grant” zostali:

- Magdalena Gabrysiak – II Wydział Lekarski;
- Wojciech Gierlikowski – I Wydział Lekarski;
- Michał Grąt – I Wydział Lekarski;
- Małgorzata Wańczyk – Wydział Farmaceutyczny.

2. Zasady rekrutacji w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym na rok akademicki 2013/2014 oraz aktualizacja uchwały rekrutacyjnej na rok akademicki 2012/2013.

- Senat uchwalił zasady rekrutacji w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym na rok 2013/2014;
- Senat dokonał aktualizacji uchwały rekrutacyjnej na rok akademicki 2012/2013, wprowadzając zasady przyjęć na nowo utworzone studia na kierunku lekarsko-dentystycznym nauczania w Języku Angielskim oraz zasady przyjęć na studia niestacjonarne na kierunku techniki dentystyczne.

3. Opinia Senatu w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie przez Rektora ramowej umowy o współpracy dydaktycznej

w zakresie wymiany studentów pomiędzy Warszawskim Uniwersytetem Medycznym a Berner Bildungszentrum Pflege w Bernie.

Senat wyraził zgodę na zawarciu przez Rektora umowy o współpracy dydaktycznej w zakresie wymiany studentów pomiędzy Warszawskim Uniwersytetem Medycznym a Berner Bildungszentrum Pflege w Bernie w Szwajcarii.

4. Zmiany w Regulaminie Studiów Doktoranckich Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Senat wprowadził zmiany w Regulaminie Wydziałowych Studiów Doktoranckich.

Dyskusję doktorantów wzbudził zapis § 5 ust. 2 i ust. 5 Regulaminu, dotyczący opiekuna naukowego oraz promotora pracy doktorskiej. Senat przyjął następujący zapis ust. 2 i 5 w § 5 Regulaminu:

„2. Opiekunem naukowym może być nauczyciel akademicki Uczelni albo pracownik naukowy Uczelni, który posiada co najmniej stopień naukowy doktora habilitowanego aktywny naukowo z potwierdzonym dorobkiem naukowym z ostatnich 5 lat”;

„5. Promotor, bez zmiany obciążeń dydaktycznych, może jednocześnie sprawować opiekę naukową nad nie więcej niż czterema doktorantami. Do przedmiotowej liczby nie wlicza się doktorantów, którzy złożyli pracę doktorską.”

5. Sprawy I Wydziału Lekarskiego.

Senat pozytywnie zaopiniował sprawę powołania Pana prof. dr. hab. Piotra Radziszewskiego na stanowisko Ordynatora – Kierownika Katedry i Kliniki Urologii

Ogólnej, Onkologicznej i Czynnościowej – na okres 6 lat.

6. Sprawy II Wydziału Lekarskiego.

Senat wyraził zgodę na zawarciu przez Rektora umów o ramowej współpracy edukacyjnej, naukowej oraz w zakresie wymiany studentów pomiędzy:

- Warszawskim Uniwersytecie Medycznym i University Teknologi MARA z Malezji;
- Warszawskim Uniwersytecie Medycznym a University Achmad Yani University w Indonezji.

7. Sprawy Wydziału Farmaceutycznego.

Senat pozytywnie zaopiniował:

- powołanie Pani dr hab. Jadwigi Turło na stanowisko Kierownika Katedry i Zakładu Technologii Leków i Biotechnologii Farmaceutycznej – na okres 6 lat;
- powołanie Pani dr hab. Magdaleny Bujalskiej-Zadrozny na stanowisko Kierownika Zakładu Farmakodynamiki – na okres 6 lat;
- powołanie Pana prof. dr. hab. Stefana Tyskiego na stanowisko Kierownika Zakładu Mikrobiologii Farmaceutycznej – na okres 6 lat;
- powołanie Pana prof. dr. hab. Pawła Szulczyka na stanowisko Kierownika Zakładu Fizjologii i Patofizjologii Człowieka – na okres 6 lat;
- powołanie Pana prof. dr. hab. Wacława Kołodziejewskiego na stanowisko Kierownika Katedry i Zakładu Chemii Nieorganicznej i Analitycznej – na okres 6 lat.

8. Sprawy Wydziału Nauki o Zdrowiu.

Senat pozytywnie zaopiniował:

- powołanie Pani dr hab. Anny Doboszyńskiej na stanowisko Kierownika Zakładu Pielęgniarstwa Klinicznego – na okres 6 lat;
- powołanie Pani prof. dr hab. Lidii Chomicz na stanowisko Kierownika Zakładu Biologii Medycznej – na okres 1 roku;
- powołanie Pana prof. dr hab. Andrzeja Friedmana na stanowisko Kierownika Kliniki Neurologii – Zakładowego Koordynatora Świadczeń – na okres 6 lat;
- powołanie Pana dr. hab. Marka Pertkiewicza na stanowisko Kierownika Kliniki

Chirurgii Ogólnej i Żywienia Klinicznego – Kierownika Oddziału – na okres 5 lat.

9. Opinia Senatu w sprawie przekształcenia Zakładu Immunologii i Żywienia oraz Zakładu Biochemii i Żywności w Zakład Immunologii, Biochemii i Żywienia.

Senat pozytywnie zaopiniował przekształcenie Zakładu Immunologii i Żywienia oraz Zakładu Biochemii i Żywności w Zakład Immunologii, Biochemii i Żywienia.

10. Omówienie najważniejszych spraw bieżących Uczelni.

JM Rektor poinformował o dotacji na 2012 rok przekazanej przez Ministerstwo Zdrowia

Warszawskiemu Uniwersytetowi Medycznemu. Dotacja wyniosła 160.112.896 zł. W porównaniu z rokiem ubiegłym jest ona wyższa o 0,19%.

Niestety, biorąc pod uwagę istniejącą inflację, realnie będzie ona niższa od ubiegłorocznej.

11. Komunikaty i wolne wnioski.

JM Rektor zaprosił na coroczne spotkanie naukowo-edukacyjne „Warszawski Uniwersytet Medyczny – Społeczeństwu Warszawy”. Impreza odbędzie się w dniu 20 maja br. na Rynku Nowego Miasta, w godzinach 10.00-17.00.

mgr Elwira Zielińska
Biuro Organizacji WUM

Pro memoria



Pożegnanie Profesor Marii Sieniawskiej (1928-2012)

4 kwietnia 2012 roku odeszła z naszego grona prof. dr hab. Maria Sieniawska. Społeczność naszej Uczelni oraz cały świat pediatrii stracił wybitnego naukowca, współtwórcę nefrologii pediatrycznej, wspaniałego człowieka i pedagoga, wychowawcę wielu pokoleń młodzieży akademickiej.

Profesor Maria Sieniawska urodziła się 17 marca 1928 roku we Lwowie. Była absolwentką I Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Wrocławskiego, który



ukończyła w 1951 roku. Swoją pracę zawodową rozpoczęła już podczas studiów: od 1949 roku pracowała w Szpitalu Wojewódzkim we Wrocławiu, początkowo jako wolontariusz, by następnie sprawować funkcję asystenta w oddziale internistycznym, później w oddziale pediatrycznym. Po uzyskaniu dyplomu

w roku 1951 pracowała jako asystent w Klinice Dziecięcej we Wrocławiu pod kierunkiem prof. Hirszfeldowej. W 1952 roku prof. Sieniawska wraz z mężem, służbowo przeniesionym do Warszawy, przeprowadziła się do stolicy. W tym samym roku rozpoczęła współpracę z Akademią Medyczną w Warszawie,



Prof. Maria Sieniawska (po prawej) z dr Barbarą Wierzbowską-Lange przy hemodializie



Na zdj. od prawej: prof. Maria Sieniawska, prof. Bolesław Górnicki, dr Barbara Wierzbowska-Lange podczas pierwszej hemodializy w Klinice Nefrologii, 1973 rok

gdzie pracowała w Klinice Pediatrycznej prof. Lewenfisz-Wojnarowskiej kolejno na stanowisku asystenta, starszego asystenta, adiunkta, docenta etatowego. Swoją praktykę zawodową odbywała pod kierunkiem wybitnych autorytetów: prof. Michałowicza, prof. Brokmana, prof. Górnickiego. W 1962 roku prof. Sieniawska uzyskała stopień doktora za pracę „Próba Howarda, Hopkinsa i Connora u dzieci”, siedem lat później otrzymała tytuł dr. hab. na podstawie dorobku naukowego i pracy „Działanie witaminy D u dzieci z upośledzonym wchłanianiem wapnia w przewodzie pokarmowym”. W pracy tej prof. Sieniawska, na podstawie

obserwacji klinicznych, badań radiologicznych kości, rutynowych badań laboratoryjnych, przemiany wapniowo-fosforanowej, badań bilansowych i izotopowych, wykazała niekorzystny wpływ w pewnych sytuacjach wysokich dawek witaminy D, prowadzący do przewagi mobilizacji wapnia z kości nad jej odkładaniem. W 1983 roku uzyskała tytuł profesora. W latach 1980-1998 piastowała funkcję Kierownika Kliniki Nefrologii Instytutu Pediatry AM w Warszawie, która zarządzeniem Ministra Zdrowia w 1988 roku przekształcona została w Katedrę i Klinikę Pediatry i Nefrologii. Ponadto w latach 1979-1989 sprawowała funkcję

dyrektora Instytutu Pediatryi oraz była specjalistą regionalnym w zakresie pediatrii dla województw stołecznego i płockiego.

Profesor Maria Sieniawska całe swoje życie zawodowe poświęciła chorobom nerek u dzieci. Jej wielkim dziełem jest stworzenie, wspólnie z prof. Teresą Wyszynską, podwalin nefrologii pediatrycznej. Wśród głównych kierunków prowadzonych badań znalazły się: zaburzenia wodno-elektrolitowe i wapniowo-fosforowe w chorobach nerek, kłębuszkowe zapalenie nerek, ostra i przewlekła niewydolność nerek. Swoje zainteresowania naukowe rozwijała w czasie wyjazdów i szkoleń zagranicznych m.in. do Hospital



Prof. M. Sieniawska wraz ze swoimi doktorantami: dr med. M. Pańczyk-Tomaszewska (po lewej) i dr med. J. Welc-Dobies (po prawej). Na zdjęciu w środku prof. A. Blaim. Warszawa 1992



Promocja dr. hab. i dr. n. med. w roku akademickim 1997/98. Na zdj. od lewej: dr hab. med. M. Roszkowska-Blaim, dr med. H. Szymanik-Grzelak, prof. M. Sieniawska, dr med. J. Sołtyski



Prof. M. Sieniawska i dr med. H. Szymanik-Grzelak podczas wyjazdu na XIV International Congress of Nephrology. Australia, maj 1997



Prof. M. Sieniawska z dr H. Ziółkowską na Zjeździe Nefrologicznym w Korei

des Enfants – Malades Klinika w Paryżu, gdzie szkoliła się pod kierunkiem prof. Broyer'a (1970 rok), University Childrens Hospital w Helsinkach, gdzie działała w Klinice prof. Hallmana (1972 rok), odwiedziła również Klinikę prof. Peltonena w Turku (Finlandia) oraz w kliniki pediatryczne w Moskwie, Leningradzie. Liczne wyjazdy zagraniczne oraz kontakty z czołowymi przedstawicielami światowej nefrologii zaowocowały dynamicznym rozwojem tej dziedziny nauki w Polsce. W 1973 roku prof. Maria Sieniawska zorganizowała pierwszą w naszym kraju Stację Dializ dla Dzieci w Szpitalu przy Litewskiej, gdzie 3 maja tego samego roku odbyła się pierwsza hemodializa przez przetokę Scribnera. 10 lat później, dzięki doświadczeniu zdobytemu w Klinice prof. Fine w UCLA w Los Angeles, wprowadziła metodę ciągłej ambulatoryjnej dializy otrzewnowej CADO w leczeniu dzieci ze schyłkową niewydolnością nerek, zaledwie 2 lata po wprowadzeniu tej metody w Stanach Zjednoczonych. A dzięki staraniom swoim, prof. Fine oraz Polskiego Czerwonego Krzyża metoda ta została rozpowszechniona w kraju. Kolejną wielką zasługą prof. Sieniawskiej było rozpoczęcie w 1994 roku leczenia rekom-

binowanym ludzkim hormonem wzrostu dzieci z niewydolnością nerek.

Na dorobek naukowy Profesor Marii Sieniawskiej składa się 170 opublikowanych prac oraz liczne rozdziały w podręcznikach i skryptach. Dzięki staraniom Pani Prof. Sieniawskiej został przetłumaczony na język polski sztandarowy podręcznik Pediatrii Nelsona. Jest też autorem 3 monografii: „Najczęstsze choroby układu moczowego u dzieci”, „Zaburzenia oddawania moczu u dzieci”, „Zakażenia układu moczowego u dzieci” oraz współautorem trzytomowej „Nefrologii Dziecięcej”, za którą została uhonorowana nagrodą dydaktyczną Ministra Zdrowia. Wśród wielu innych odznaczeń przyznanych prof. Sieniawskiej wyróżnić trzeba Złoty Krzyż Zasługi (1978), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1983), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1989), Order Uśmiechu (1998).

Profesor Maria Sieniawska była członkiem licznych towarzystw naukowych, m.in.: Polskiego Towarzystwa Pediatrycznego (PTP), Polskiego Towarzystwa Nefrologicznego (PTN), Polskiego Towarzystwa Nefrologii Dziecięcej (PTNefD) – przewodnicząca w latach 1997-2000, Towarzystwa

Internistów Polskich – Sekcja Nefrologiczna, Komisji Nefrologicznej PAN oraz Komitetu Rozwoju Człowieka PAN, International Pediatric Nephrology Association (IPNA), European Dialysis and Transplant Association (EDTA), European Society of Pediatric Nephrology (ESPN) – członek zarządu, w 1991 roku wydelegowana do Międzynarodowej Grupy Intensyfikacji Pomocy w dziedzinie nefrologii dziecięcej krajom Europy Wschodniej.

Profesor Maria Sieniawska była promotorem 14 doktoratów oraz opiekunem 4 przewodów habilitacyjnych.

Ogromny dorobek naukowy i dydaktyczny Prof. Marii Sieniawskiej nie przesłania Jej obrazu jako wspaniałego człowieka i przyjaciela, ogarniętego pasją zdobywania nowych doświadczeń, niestrudzoną podróżniczkę do egzotycznych nieraz krajów, miłośniczkę teatru i literatury.

Profesor Maria Sieniawska zapisze się w naszej pamięci jako wielki autorytet moralny, przykład idealnego naukowca oraz pedagoga, a nade wszystko – jako niezłomny orędownik walki o dobro i zdrowie wszystkich dzieci.

prof. Maria Roszkowska-Blaim
Katedra i Klinika
Pediatrii i Nefrologii WUM

O sztuce postępowania metodycznego w nowoczesnym kształceniu studentów fizjoterapii

Practising the art of methodical approach in modern training for physiotherapy students

mgr Krystyna Kasperska, dr n. med. Dariusz Białoszewski

Zakład Rehabilitacji Oddziału Fizjoterapii, II Wydział Lekarski, Warszawski Uniwersytet Medyczny

„Wychowanie jest to sztuka, której nikt dotąd nie umie, jest to kurs..., który jakaś dobra głowa... dopiero ma ułożyć”

Jędrzej Śniadecki [14]

STRESZCZENIE

ABSTRACT

Autorzy piszą o sztuce postępowania metodycznego, nie tylko jako o sposobie kształcenia umiejętności zawodowych niezbędnych każdemu studentowi fizjoterapii, ale również jako o metodzie kształtowania jego osobowości zawodowej.

Zwracają szczególną uwagę na umiejętność właściwego doboru sposobów, form organizacyjnych, środków i strategii dydaktycznych w nowoczesnym kształceniu oraz skutecznego posługiwania się nabytymi umiejętnościami w późniejszej pracy z pacjentami.

Omawiają też aspekty behawioralne dotyczące studentów w zakresie optymalnego angażowania się ich w proces uczenia zgodny z paradygmatem Krajowych Ram Kwalifikacji. Podkreślają przy tym potrzebę ustawicznego kształcenia oraz konieczność wykształcenia w przyszłych fizjoterapeutach umiejętności samokontroli i samooceny efektów własnej pracy.

Słowa kluczowe: metodyka, umiejętność, fizjoterapia

The authors discuss the methodical approach as an art serving not only to develop professional skills that every student of Physiotherapy must possess but also to shape students' professional personalities.

Particular attention is paid to the skill of choosing appropriate approaches, organisational forms, resources, and didactic strategies in modern education and the ability to use the skills acquired during training effectively in subsequent work with patients.

The behavioural aspects pertinent to ensuring optimum involvement of students in the learning process in line with the paradigm of the National Qualifications Framework are also discussed, with emphasis on life-long learning and the need to develop in future physiotherapists the skills of self-assessment and self-rating of the effects of one's work.

Key words: methodology of teaching, skill, physiotherapy

„Wyzwaniom XXI wieku może sprostać tylko człowiek odpowiednio wychowany, wielostronnie wykształcony i kompetentny, samodzielny, zdolny do myślenia w kategoriach innowacyjnych i alternatywnych, sprawny, wrażliwy na wartości, uznający je za drogowskazy postępowania w życiu, czyli człowiek pełny” [1].

Powyższe słowa odnoszą się również do modelu współczesnego fizjoterapeuty, człowieka o wszechstronnym wykształceniu medycznym i humanistycznym, łączącego zarówno biologiczne, psychiczne, jak i społeczne aspekty zdrowia [2]. Wiedza medyczna powoduje, że może on stać się partnerem dla każdego lekarza w bezpośrednim

wykonywaniu czynności związanych z terapią pacjentów zarówno w ostrym, jak i przewlekłym okresie choroby oraz przyspieszać proces rekonwalescencji, przygotowywać do zabiegów operacyjnych i utrwalać ich skutki. Dobrze wykształcony fizjoterapeuta posiada wiedzę humanistyczną z zakresu takich nauk jak: psychologia, pedagogika i socjologia. Zbliżają go one do zawodu nauczyciela – pedagoga, który traktuje pacjenta jak partnera w procesie usprawniania, wyznacza mu cele i zadania, rozwiązuje trudne sytuacje – szczególnie w pracy z dziećmi oraz kształtuje jego stan emocjonalny i przygotowuje go do dalszego życia. Obecnie dużego znaczenia nabierają te metody fizjoterapii, które polegają na naturalnych formach aktywności ruchowej człowieka, jak również rehabilitacji psychicznej i społecznej [3].

Efektywność zawodu fizjoterapeuty rozpatrywana jest na równi w kategoriach wartości: „człowiek”, „pedagog”, „wysokiej klasy specjalista” [4].

Dlatego wiedza i umiejętności zarówno z przedmiotów medycznych, humanistycznych jak i metod usprawniania ruchowego są niezbędne w działaniach współczesnego specjalisty tego zawodu.

Wszechstronność kształcenia fizjoterapeutów zwiększa również możliwość zatrudnienia ich zarówno w szpitalach, przychodniach, sanatoriach, ośrodkach rehabilitacyjnych, a także umożliwia im optymalne prowadzenie grupowych zajęć korekcji wad postawy oraz ćwiczeń usprawniających z pacjentami o różnych schorzeniach i w różnym wieku.

Przyswojenie i utrwalenie wiedzy, umiejętności, nawyków oraz postaw społeczno-zawodowych określonych programem kształcenia następuje w procesie dydaktycznym. Warunkuje on różne sposoby zastosowania wiedzy w działaniach praktycznych.

Rolę transmisyjną wdrażania teorii do praktyki pełni metodyka, czyli odpowiednie postępowanie zarówno w realizacji programu kształcenia studentów, jak również w przyszłej ich pracy z pacjentami.

Wychowanie i kształcenie to procesy integralnie związane z życiem i działalnością każdego człowieka. Najpierw jest on im poddawany, by następnie je organizować. Odpowiedni dobór metod i strategii dydaktycznych, które inspirują procesy nauczania i uczenia się, warunkują możliwie wszechstronny rozwój kształconych osób. Ten sposób postępowania został nazwany „kształceniem wielostronnym” przez Wincentego Okonia [5] i „systemem współczesnym” przez Czesława Kupisiewicza [7].

W tak pojętym procesie kształcenia powinna występować równowaga między skutecznym i nowoczesnym nauczaniem, a efektywnym i świadomym uczeniem się. Warunek ten oraz odpowiednio dobrane metody zapewniają uzyskanie założonych

celów edukacyjnych. Mimo ogromnej różnorodności metod i ich klasyfikacji, można w ogólnym zarysie wyróżnić dwa odmienne ich ujęcia:

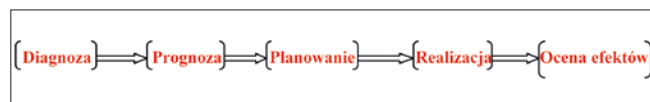
- pierwsze – uzależnia metody od źródeł wiedzy w procesie nauczania,
- drugie – uzależnia metody od etapu w procesie samodzielnego uczenia się i studiowania [8].

Należy również mieć świadomość, że absolwent nie jest jeszcze w pełni ukształtowanym i przygotowanym profesjonalnie fizjoterapeutą. Dotyczy to zarówno osobowości, jak również zasobu wiedzy kierunkowej oraz pedagogiczno-psychologicznej. Istnieje więc konieczność stałego doskonalenia i samodoskonalenia poprzez ustawiczne aktualizowanie wiedzy, podnoszenie kwalifikacji zawodowych, nadążanie za rozwojem nauki i techniki oraz wzbogacanie własnej osobowości.

Dydaktyka każdego przedmiotu nauczania ma swoistą metodykę dostosowaną do celów ogólnych danego przedmiotu oraz do określonego etapu edukacji. Metodyka rozwija opracowane przez teorię cele ogólne w cele operacyjne oraz zadania, stawiane uczniom, nauczycielom, fizjoterapeutom czy ich pacjentom. Jest to proces złożony i skomplikowany. Obejmuje on bardzo dużą liczbę różnych komponentów wzajemnie ze sobą powiązanych [9].

Ponieważ rehabilitacja ruchowa jest dziedziną ściśle związaną z wychowaniem fizycznym, a także formą uczestnictwa w kulturze fizycznej, na podstawie jednego z przedmiotów – Metodyki Nauczania Ruchu – można ukazać postępowanie związane z warsztatem pracy fizjoterapeuty-nauczyciela ruchu leczniczego w zajęciach grupowych.

Wytworzenie właściwych nawyków ruchowych nie jest łatwym działaniem. Pomocne w tym procesie są kultura fizyczna, pedagogika, a także prakseologia – nauka o normach i zasadach skutecznego i sprawnego działania, określana przez polskiego uczonego Tadeusza Kotarbińskiego jako logika czynu [10;11]. Tworzy ona ogniwa (Ryc. 1). Są to metodyczne wskazówki dla nauczyciela lub fizjoterapeuty, aby ustrzec go przed improwizacją i określić zgodność między założonymi a osiągniętymi rezultatami [12].



Ryc. 1. Ogniwa metodyczne

Powyższe ogniwa powinny być odpowiednio dostosowywane i modyfikowane w zależności od potrzeb realizacji programów dydaktyczno-wychowawczych procesów kształcenia i wychowania zarówno studentów, jak i osób niesprawnych ruchowo.

Metodyka nie odnosi się tylko do ćwiczeń ruchowych, ale również do trudnej sztuki wychowania, na co zwraca uwagę motto tego artykułu. Na postępowanie metodyczne w nauczaniu ruchu wpływa wiele czynników, takich jak: cel nauczania, treści programowe, zasady, metody, formy i środki nauczania oraz planowanie i ocena wyników nauczania i uczenia się.

W hierarchii ważności działań pedagogicznych, nadrzędne są cele i zadania kształcenia i wychowania, które wskazują wykładowcy czy fizjoterapieucie do czego powinien dążyć. Nauczanie czynności ruchowych jest procesem dydaktycznym i opiera się na zasadach pedagogicznych. Znane są one z dydaktyki ogólnej i interpretowane w kontekście potrzeb i specyfiki danego przedmiotu. Zasady określają realizację założonych celów i zadań oraz reguły postępowania metodycznego. Dotyczą one m.in. aktywności, indywidualizacji, organizacji zespołu, postawy wychowawczej i stanowią wytyczne dla procesu kształcenia w różnych formach.

Studenci fizjoterapii muszą poznać również sposoby (metody), którymi te zasady będą wdrażane w życie pacjentów. Muszą też zdobyć umiejętność odpowiedniego doboru i stosowania tych metod oraz form organizacyjnych, którymi będą mogli posługiwać się w ćwiczeniach, oddziaływujących na różne schorzenia zarówno człowieka dorosłego, jak i dziecka.

Muszą nauczyć się takiego postępowania pedagogicznego, aby w swej pracy nieść pomoc pacjentom w przezwyciężaniu cierpienia fizycznego i psychicznego. Jest to niezmiernie istotne w zdobywaniu kwalifikacji do wykonywania tego zawodu i kształtowaniu postaw społeczno zawodowych.

Metody stosowane w nauczaniu ruchu rozpatruje się z punktu widzenia biologiczno-pedagogicznej roli ruchu. Ćwiczenia wówczas traktowane są nie jako cel sam w sobie, ale jako środek dochodzenia do wytyczonych świadomie celów. W tym ujęciu, metody mają oddziaływać na całą osobowość studentów lub pacjentów i przygotowywać ich do stałej troski i dbałości o ciało.

Sfera poznawcza i emocjonalna w połączeniu z usprawnianiem ciała daje obraz współczesnego kształcenia wychowującego [11]. Dobór metod musi być więc podporządkowany schematowi prakseologicznemu. W *Metodyce Nauczania Ruchu* studentów fizjoterapii przyjęto zatem systematykę wg Stanisława Strzyżewskiego, opartą na stwierdzeniu, że „metody służą do rozwiązywania problemów i są sposobami realizacji zadań” [13]. Są to metody „poszukujące, kreatywne” – związane z twórczym myśleniem i działaniem, pozwalające na dostrzeganie problemów, weryfikowanie uzyski-

wanych rozwiązań, utrwalanie umiejętności, samodzielności rozumowania, jak też metody „podające, aktywizujące, praktyczne i ekspresyjne”. O ile metody nauczania czynności ruchowych wskazują, jak uczyć, o tyle metody prowadzenia zajęć, zwane formami nauczania, uczą, jak organizować pracę ćwiczących stosownie do ich wieku, płci i poziomu sprawności.

Grupowe ćwiczenia z pacjentami podporządkowane są lekcji jako podstawowej formie organizacyjnej i jednostce metodycznej. Studenci fizjoterapii w zajęciach *Metodyki Nauczania Ruchu*, wdrażani są w organizowanie różnych rodzajów jednostek lekcyjnych, odpowiadających określonym strategiom dydaktycznym w pracy z pacjentami. Budowa takiej lekcji podporządkowana jest pewnym zasadom, uwzględniającym odpowiedni dobór i układ treści w zależności od schorzeń, wieku i wydolności pacjentów oraz zabezpieczającym właściwe obciążenie organizmu. Studenci uczą się opracowywać konspekty lekcyjne, czyli scenariusze zajęć, które stanowią część planu pracy zarówno w procesie kształcenia, jak też w rehabilitacji ruchowej pacjentów. Są one zgodne z przyjętym tokiem lekcyjnym, który sugeruje, jaka powinna wystąpić kolejność ćwiczeń dostosowanych do możliwości, grup wiekowych, schorzeń, amputacji i wad postawy, aby spełniała ona najlepsze zadania zdrowotne i pedagogiczne w pracy z pacjentami.

Sztuką jest również umiejętność wykorzystania środków dydaktycznych, tak aby realizacja zarówno procesu kształcenia i wychowania studentów, a także rehabilitacja pacjentów zwiększała ich emocjonalne zaangażowanie, jak też stała się dla nich bardziej świadoma, atrakcyjna, trwała i efektywna. W zależności od potrzeb mogą to być: środki materialne, słowne, wzrokowe, słuchowe, techniczne i inne.

Umiejętność wdrażania do samokontroli i samooceny własnej pracy jest jednym z warunków skutecznego przygotowania się zarówno studentów do zajęć, jak i fizjoterapeutów do pracy z pacjentami. Określa też możliwości intelektualne do realizacji zadań programowych, badanie prawidłowości przebiegu kształcenia oraz efekty i wartość tych działań, ponadto wyznacza drogę dalszego postępowania. Właściwie i rzetelnie dokonana samoocena pracy chroni zarówno studentów, jak i pacjentów przed rozczarowaniem, gdyż wskazuje zainteresowanym ich rzeczywiste wartości, osiągnięcia, możliwości i postępy [8].

Powyższe postępowanie metodyczne zarówno w procesie kształcenia oraz w przyszłej pracy fizjoterapeuty jest niezmiernie istotne i wymaga od niego odpowiedniego kunsztu w posługiwaniu się tym w taki sposób, aby stał się dobrym, wszech-

stronnym w swoim działaniu fachowcem. Ale dobry warsztat pracy to nie wszystko – istotą jest uświadomienie sobie odpowiedniej postawy do pracy, zarówno na uczelni, jak i z pacjentami. Konieczne jest zrozumienie sensu, potrzeby i przydatności zdobywanej wiedzy jak też kształtowanie własnej osobowości. Niezbędna jest cierpliwość, wrażliwość, uprzejmość, odpowiedzialność, samokrytycyzm, umiejętność podejmowania decyzji oraz dostrzeżenie drugiego człowieka i łatwe nawiązywanie z nim kontaktu, a przede wszystkim chęć niesienia pomocy. To nieodzowne cechy przyszłego fizjoterapeuty – nauczyciela, który będzie kształtował stan emocjonalny pacjenta, pobudzał go, zachęcał i ukierunkowywał jego samodzielną pracę.

Analiza tego nastawienia, poglądów, przekonań, motywacji i cech moralnych jest wstępem do długotrwałego procesu tworzenia, samokształcenia, podtrzymywania dobrego podejścia do współpracy z pacjentem. Efektem tego będzie skuteczne działanie, wniesienie do życia ludzi ułomnych nadziei i wiary we własne siły oraz chęć pokonywania trudności w ich dalszym życiu. Oto istota sztuki postępowania metodycznego.

Piśmiennictwo

1. Denek K.: O nowy kształt edukacji. Wyd. Edukacyjne „Akapit” Toruń, 1998:61.
2. Jonkisz J., Lewandowski M.: Kształcenie i wychowanie w reformowanej szkole. AWF Wrocław, 2001.
3. Wapiennik E., Piotrowicz R.: Niepełnosprawny – pełnoprawny obywatel Europy. Warszawa, UKIE, 2002.
4. Kaptur Z., Supiński J., Stojanowski J.: Wizja kształcenia fizjoterapeutów w związku z reformą strukturalno-programową w polskiej szkole. w: Kształcenie i wychowanie w reformowanej szkole. AWF Wrocław, 2001.
5. Okoń W.: System dydaktyczny. PZWS Warszawa, 1971.
6. Okoń W.: Wprowadzenie do dydaktyki ogólnej. Wyd. Żak, Warszawa, 1995.
7. Kupisiewicz Cz.: Podstawy dydaktyki ogólnej. Wyd. 10, BGK, Warszawa, 1994.
8. Pólturzycki J.: Dydaktyka dla nauczycieli. Wyd. Marszałek A., Toruń 1997.
9. Maszczak T. (red.): Metodyka Wychowania Fizycznego. AWF Warszawa, 1991.
10. Kopaliński W.: Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych. WP, Warszawa, 1989.
11. Grabowski H.: Co koniecznie trzeba wiedzieć o wychowaniu fizycznym? Impuls, Kraków, 2000.
12. Demel M.: Wychowanie fizyczne z uwzględnieniem wychowania zdrowotnego. w: Pedagogika (red.) Suchodolski B., Wyd. V, Warszawa 1980: 608.
13. Strzyżewski S.: Ewolucja metod stosowanych w wychowaniu fizycznym. IKN-MOiW, Warszawa, 1988.
14. Śniadecki J.: O fizycznym wychowaniu dzieci. Oprac. i wstęp Wincenty Okoń, Wydawnictwo Akademickie Żak, Warszawa, 2002.

Nauka



Stan wiedzy studentów kierunku zdrowie publiczne na temat starzenia się społeczeństwa

Knowledge about aging among public health students

dr n. med. Dominik Olejniczak¹, mgr Aleksandra Piechota

¹ Warszawski Uniwersytet Medyczny, Katedra i Zakład Zdrowia Publicznego

STRESZCZENIE

Starzenie się społeczeństwa jest zjawiskiem, które można obserwować w wielu krajach, także w Polsce. Jednym z jego efektów jest wzrost liczby osób w wieku podeszłym.

ABSTRACT

Ageing is a phenomenon which can be observed in many countries, including Poland. One of its effects is an increase in the elderly. This is a definitely a challenge for health care.

Stanowi to niewątpliwie wyzwanie dla opieki zdrowotnej.

Badanie przeprowadzono w 2011 roku. Objęto nim 80 studentów Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, drugiego roku studiów magisterskich, kierunku zdrowie publiczne. Metodą badań był sondaż diagnostyczny. Narzędzie badawcze stanowił autorski kwestionariusz ankiety składający się z 13 pytań: 2 otwartych i 11 zamkniętych, w tym jedno wielokrotnego wyboru. Badanie miało charakter anonimowy.

Badanie wykazało, iż objęci badaniem studenci nie posiadają dostatecznej wiedzy na temat starzenia się społeczeństwa. Niepokojąco niski poziom wiedzy dotyczy w szczególności działań na rzecz osób starszych, podejmowanych na skalę krajową i międzynarodową.

Na podstawie wyników można wysnuć wniosek, iż konieczna jest poprawa stanu wiedzy i postaw studentów względem zjawiska starzenia się społeczeństwa. Jednym z możliwych rozwiązań problemu może być stosowna modyfikacja programu nauczania polegająca na zwiększeniu liczby godzin dydaktycznych związanych z tą tematyką. Warto położyć nacisk na przekazanie takiej wiedzy studentom i zaszczepienie w nich poczucia odpowiedzialności za zdrowie i jakość życia społeczeństwa, szczególnie ludzi starszych. Specjaliści zdrowia publicznego mają za zadanie rozpowszechniać wiedzę na temat tego problemu zdrowotnego poprzez edukowanie społeczeństwa, a do tego niezbędny jest ich właściwy poziom merytoryczny.

Słowa kluczowe: *zdrowie publiczne, starzenie się społeczeństwa, studenci*

The study was conducted in 2011. They were attended by 80 students of the Medical University of Warsaw, the second year of Masters, the direction of public health. The method was a survey of diagnostic tests. Research tool was the author's questionnaire consisted of 13 questions, 2 open and 11 closed, including one multiple-choice. The study was anonymous.

The study showed that students in the study do not possess sufficient knowledge about the aging population. Worryingly low level of knowledge applies in particular to the activities for the elderly, undertaken at a national and international.

Based on the results it can be concluded that it is necessary to improve the knowledge and attitudes of students relative to the phenomenon of aging. One of the possible solutions to the problem may be an appropriate curriculum modification consists in increasing the number of teaching hours dealing with this topic. It put emphasis on the transfer of such knowledge to students and instilling in them a sense of responsibility for the health and quality of life of society, especially among older people. Public health professionals are meant to disseminate knowledge about this health problem by educating the public, and it is necessary to their proper level of knowledge

Key words: *public health, ageing, students*

WSTĘP

Starzenie się społeczeństwa jest zjawiskiem, które można obserwować w wielu krajach, także w Polsce. Jednym z jego efektów jest wzrost liczby osób w wieku podeszłym. Stanowi to niewątpliwie wyzwanie dla systemu opieki zdrowotnej.

Starzenie to proces, który dotyczy zarówno ogółu ludności, jak i bezpośrednio jednostek. Ma ono wpływ nie tylko na somatyczne aspekty zdrowotne, ale również ma wymiar psychiczny czy społeczny. Jak pokazują prognozy, zarówno w Polsce jak i na świecie, zjawisko starzenia się populacji będzie się pogłębiało [3, 4, 5].

Starzenie się społeczeństwa oznacza wydłużanie się długości życia, co z kolei jest konsekwencją postępu w dziedzinie medycyny. By jednak jakość wydłużonego życia była satysfakcjonująca, sta-

rość musi przebiegać w zdrowiu i maksymalnej do osiągnięcia sprawności. Z drugiej zaś strony konsekwencją starzenia się społeczeństwa jest zmiana w strukturze społeczno-ekonomicznej ludności. Następuje zmniejszenie liczby ludności pracującej i produkującej, wzrasta natomiast liczba ludności w wieku emerytalnym (żyjącej „na koszt” pracujących) [1, 2, 3, 6, 7].

Celem pracy jest zbadanie poziomu wiedzy studentów kierunku zdrowie publiczne, na temat starzenia się społeczeństwa. Przeanalizowanie, czy przyszli absolwenci zdrowia publicznego wiedzą, jak wygląda sytuacja struktury wiekowej w Polsce, a także, czy znają działania krajowe i międzynarodowe prowadzone w odniesieniu do osób starszych. Celem jest również poznanie planów zawodowych studentów, jeśli wiąże się one ze zjawiskiem starzenia.

MATERIAŁ I METODY

Badanie przeprowadzono w 2011 roku. Objęto nim 80 studentów Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego drugiego roku studiów magisterskich, kierunku zdrowie publiczne. Metodą badań był sondaż diagnostyczny. Narzędzie badawcze stanowił autorski kwestionariusz ankiety. Zawierał on 13 pytań; 2 otwarte i 11 zamkniętych, w tym jedno wielokrotnego wyboru. Respondenci dobrowolnie uczestniczyli w anonimowym badaniu.

WYNIKI

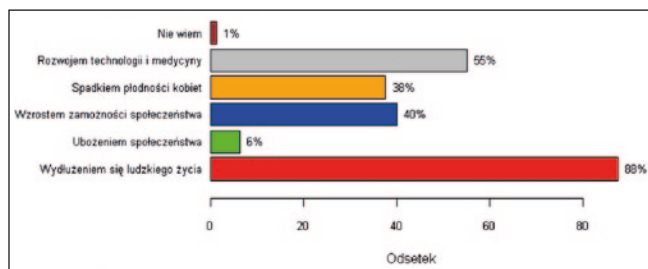
Na pytanie 1 „Czy obecnie polskie społeczeństwo zalicza się do starzejących się?”, 100% ankietowanych udzieliło odpowiedzi „Tak”.

Pytanie 2 dotyczyło wskazania prawidłowej struktury wiekowej populacji polskiej obrazowanej przez piramidy wiekowe. 50 osób wskazało odpowiedź poprawną. Pozostałe 30 osób udzieliło odpowiedzi błędnych.

Pytanie 3 polegało na dokończeniu następującego zdania: „Do 2030 roku w Polsce prognozowane jest...”. 88% ankietowanych udzieliło na to pytanie poprawnej odpowiedzi, tj. „...wydłużenie średniej długości trwania życia”. 8% uważa, że prognoza przewiduje utrzymanie się średniej długości trwania życia na obecnym poziomie, a 5% przyznało się do braku wiedzy w tym temacie.

Pytanie 4 miało analogiczny charakter w stosunku do pytania 3. Zdanie brzmiało: „Starzenie się społeczeństwa to proces powodowany...”. W pytaniu tym ankietowani mogli wybrać więcej niż jedną odpowiedź (dlatego odsetki nie sumują się do 100%). Odpowiedzi prawidłowe: „...wydłużaniem się ludzkiego życia”, „...spadkiem płodności kobiet”, „...rozwojem technologii i medycyny” wybrało odpowiednio 88%, 38% i 55% ankietowanych. Ponadto 40% ankietowanych wybrało odpowiedź „...wzrostem zamożności społeczeństwa”, 6% wybrało odpowiedź „...ubożeniem społeczeństwa”, a 1% przyznał się do braku wiedzy na ten temat.

Pytanie 5 również polegało na dokończeniu zdania: „Problematyką procesów starzenia zajmuje się...”; 18% ankietowanych udzieliło na to pytanie poprawnej odpowiedzi – „Gerontologia”. 72% ankietowanych wskazało geriatricę, 9% biogerontologię, a 1% bariatricę.



Wykres 1. Odpowiedzi na pytanie 4

Źródło: badanie własne

Pytanie 6. „Dla zapewnienia odpowiedniej opieki specjalistycznej dla ludzi starszych w Polsce, w szczególności rozwijać się powinna...”. 89% ankietowanych udzieliło na to pytanie odpowiedzi – „opieka geriatryczna”. 6% ankietowanych wskazało na rehabilitację, 3% na opiekę internistyczną, 1% opiekę kardiologiczną, a 1% respondentów udzielił odpowiedzi „nie wiem”.

Pytanie 7. „Programy prozdrowotne, których celem jest zwiększenie liczby osób zdrowych po 65. roku życia, powinny być kierowane do...”. 74% ankietowanych udzieliło na to pytanie poprawnej odpowiedzi – „...do wszystkich grup wiekowych”. 18% ankietowanych uważa, że programy takie powinny być kierowane do osób w średnim wieku, 4% uważa, że powinny być one kierowane do osób po 65. roku życia, 2% – do dzieci i młodzieży, a 2% respondentów nie ma zdania.

Pytanie 8 dotyczyło znajomości dokumentu, opisującego strategię działań na rzecz zdrowia, m.in. ludzi starszych, przedstawiony przez Światową Organizację Zdrowia. Znajomość tego dokumentu deklaruje 8% ankietowanych.

Pytanie 9 dotyczyło znajomości dokumentu związanego ze strategią Ministra Zdrowia w odniesieniu do osób starszych. Żaden z respondentów nie zadeklarował znajomości tej strategii.

Pytanie 10 brzmiało następująco: „Do którego roku Ministerstwo Zdrowia ma określone strategie działania względem osób starszych?”. 24% ankietowanych udzieliło na to pytanie poprawnej odpowiedzi – „do 2015”. 11% ankietowanych uważa, że Ministerstwo Zdrowia ma określone strategie działania względem osób starszych do roku 2030, 10% – do 2020, 2% – do 2025, a aż 52% przyznało się do braku wiedzy w tym zakresie.

Pytanie 11 brzmiało: „Czy słyszałeś/aś o Parlamentarnym Zespole ds. Osób Starszych?”. 88% ankietowanych nie słyszało o Parlamentarnym

Zespole ds. Osób Starszych. 11% ankietowanych słyszało o Zespole, ale nie zna jego celów ani zadań. 1% respondentów słyszał o Zespole i zna jego cele i zadania.

Pytanie 12 brzmiało: „Czy słyszałeś/aś o Międzynarodowej Strategii Działań w Dziedzinie Starzenia się Społeczeństwa?”. 86% ankietowanych nie słyszało o Międzynarodowej Strategii Działań w Dziedzinie Starzenia się Społeczeństwa. 12% ankietowanych słyszało o Strategii, ale nie zna kierunków jej działań. 1% zna jej kierunki.

Pytanie 13 podejmowało tematykę przyszłości zawodowej badanej grupy. Brzmiało: „Czy chciał/a byś w przyszłości zawodowej zajmować się problematyką starzenia się społeczeństwa?”. Większość ankietowanych nie chce w przyszłości zawodowej zajmować się problematyką starzenia się społeczeństwa (50% raczej nie chce, a 29% zdecydowanie nie chce). 8% ankietowanych raczej chce się zajmować tą problematyką, a 1% zdecydowanie chce. 12% jeszcze o tym nie zdecydowało.

OMÓWIENIE WYNIKÓW I DYSKUSJA

Objęta badaniem grupa studentów kierunku zdrowie publiczne w 100% odpowiedziała poprawnie, twierdząc na pytanie o to, czy polskie społeczeństwo zalicza się do starzejących się. W pytaniu o to, czy i jak poważnym problemem jest starzenie się społeczeństwa w Polsce, większość respondentów słusznie stwierdziło, że jest ono poważnym problemem i należy się nim zająć już teraz. Odpowiedzi na te dwa pytania mogą świadczyć o tym, iż ankietowani mają świadomość istnienia zjawiska starzenia się społeczeństwa w Polsce. Wyniki badania własnego pokrywają się z badaniem o tej samej tematyce, przeprowadzonym wśród studentów kierunku stomatologia Akademii Medycznej we Wrocławiu im. Piastów Śląskich przez Kaczmarek [8].

Na podstawie odpowiedzi na pytanie o wskazanie piramidy wiekowej Polski, można stwierdzić, że badani studenci nie znają struktury wieku społeczeństwa polskiego. Większość ankietowanych błędnie wskazała piramidę wieku.

Przeprowadzone badanie wykazało, iż studenci kierunku zdrowie publiczne mają wiedzę na temat prognoz średniej długości trwania życia społeczeństwa polskiego. Jedynie 8% ankietowanych przyznało się do braku wiedzy na ten temat. Porównywalną wiedzę wykazali się studenci - uczestnicy badania przeprowadzonego w Stanach

Zjednoczonych przez Allen, Cherry i Palmore w 2009 roku. [9]

Spora część studentów znała także przyczyny starzenia się społeczeństwa. O tym, iż jedną z nich jest wydłużenie się ludzkiego życia wiedziało 88% badanych.

Niepokojącym jest fakt, iż na podstawie przeprowadzonego badania można stwierdzić, że studenci nie znają lub nie wiedzą, czym się zajmuje nauka jaką jest gerontologia. Badani myślą ją z geriatrią. Aż 72% na pytanie, jaka dziedzina nauki zajmuje się procesami starzenia, wskazała geriatrię.

Znaczna część ankietowanych wie jednak, że nauką, która w szczególności powinna się rozwijać dla zapewnienia odpowiedniej opieki specjalistycznej jest opieka geriatryczna. Jedynie 1% spośród respondentów przyznało, że nie ma wiedzy na ten temat.

Z badania wynika, że istotna większość ankietowanych posiada wiedzę na temat programów prozdrowotnych, których celem jest zwiększenie liczby osób zdrowych po 65. roku życia. 74% badanych wie, że programy te powinny być kierowane do wszystkich grup wiekowych. Jest to pozytywny wynik, zważywszy na wyniki wielu badań podkreślające znaczenie aktywizowania osób starszych w kontekście ich stanu zdrowia [10, 11].

Wyniki badania świadczą o niepokojącym braku wiedzy studentów na temat krajowych i międzynarodowych strategii działania względem osób starszych. 92% ankietowanych nie zna dokumentu opisującego strategię działania na rzecz zdrowia, m.in. ludzi starszych, przedstawioną przez Światową Organizację Zdrowia. Aż 86% studentów nie zna także Międzynarodowej Strategii Działań w Dziedzinie Starzenia się Społeczeństwa. Jedynie 8% spośród badanych wie, iż jest to Zdrowie 21 – Zdrowie Dla Wszystkich w XXI wieku.

Jeśli zaś mowa o krajowych strategiach, żaden z respondentów nie zna ani Strategii Rozwoju Ochrony Zdrowia na lata 2007-2013, ani Narodowego Programu Zdrowia na lata 2007-2015. Znaczna część ankietowanych studentów nie słyszała także o Parlamentarnym Zespole ds. Osób Starszych.

Zaskakującym jest fakt, iż jako specjaliści zdrowia publicznego, zdecydowana większość respondentów nie chce zajmować się problematyką starzenia się społeczeństwa w przyszłości, choć wiadomo, iż zapotrzebowanie na takich specjalistów będzie rosło [12].

W takiej sytuacji należy podjąć działania zmierzające do zmiany postaw i zwiększenia

zainteresowania studentów procesami starzenia i problemami osób starszych. Za wzór mogą posłużyć działania w tym kierunku realizowane już w innych krajach w reakcji na ten sam problem, a zmierzające do większej integracji pokoleń [13].

W roku akademickim 2006/2007 przeprowadzone zostało badanie, które także między innymi miało na celu poznanie wiedzy studentów ówczesnej Akademii Medycznej (AM) w Warszawie na temat problemów zdrowotnych osób starzejących się oraz ich osobiste odniesienie do okresu starości. Badanie zostało przeprowadzone przez studentów Studenckiego Geriatrycznego Koła Naukowego działającego przy Klinice Geriatrii Akademii Medycznej w Warszawie. Anonimową ankietę wypełniło 83 studentów pierwszego roku studiów stacjonarnych (czyli osoby w przedziale wiekowym między 20 a 22 rokiem życia) i 85 studentów trzeciego roku studiów stacjonarnych (czyli osób w przedziale wiekowym między 2 a 25 lat). Badacze po przeprowadzeniu badania wysnuli wnioski, w którym stwierdzili, iż wiedza studentów ówczesnej Akademii Medycznej o instytucjach i organizacjach działających na rzecz osób w podeszłym wieku jest niewystarczająca. Należy więc podjąć działania edukacyjne w tym zakresie, co umożliwiłoby lepsze poznanie możliwości współpracy międzysektorowej i uzyskania wsparcia zarówno przez osoby wkraczające w wiek podeszły, jak i pracowników ochrony zdrowia [4,14].

WNIOSKI

Objęci badaniem studenci kierunku zdrowie publiczne nie mają odpowiedniej wiedzy na temat starzenia się społeczeństwa. Niepokojąco niski poziom wiedzy dotyczy w szczególności działań krajowych i międzynarodowych, podejmowanych w odniesieniu do osób starszych. Może to być skutkiem niedostatecznej liczby zajęć dydaktycznych związanych z tematyką starzenia się społeczeństwa lub brakiem zainteresowania nią ze strony studentów.

Studenci kierunku zdrowie publiczne (uczestniczący w badaniu) nie znają struktury wieku społeczeństwa polskiego, co może świadczyć także o braku zainteresowania wpływem starzenia się społeczeństwa na demografię i prognozy demograficzne.

Badana grupa studentów nie wiąże swojej przyszłości zawodowej z tematyką starzenia się społeczeństwa. Może być to związane z brakiem odpowiedniej wiedzy na ten temat lub brakiem

świadomości respondentów co do istoty tego zagadnienia.

Podsumowując, można stwierdzić, iż niezbędna jest poprawa postaw studentów względem zjawiska starzenia się społeczeństwa. Być może należałoby zwiększyć liczbę godzin dydaktycznych związanych z tą tematyką. Warto położyć nacisk na przekazanie studentom i zaszczepienie w nich poczucia odpowiedzialności za zdrowie i jakość życia społeczeństwa, którego jesteśmy nieodłączną częścią, a wśród którego specjaliści zdrowia publicznego mają za zadanie m.in. promować jak najdłuższe życie w zdrowiu i sprawności.

Bibliografia

1. Główny Urząd Statystyczny. Rocznik demograficzny . Warszawa: GUS; 2010.
2. Główny Urząd Statystyczny. Ludność. Stan i struktura w przekroju terytorialnym. Stan w dniu 30.VI.2010. Warszawa: GUS; 2010.
3. Roszkiewicz M.: Prognozy demograficzne dla polskiej populacji osób starszych. 4. Psychiatria Polska, 2006, 3(1); 1-10.
5. Barcikowska M., Członkowska A., Derejczyk J.: Problemy zdrowia publicznego w kontekście starzenia się populacji Polski. Raport. Postępy Psychiatrii i Neurologii, 2006; 15(3): 203-211.
6. Mianowany M.E., Maniecka-Bryła I., Drygas W.K.: Starzenie się populacji jako ważny problem zdrowotny i społeczno-ekonomiczny. Gerontologia Polska, 2004; 12(4): 172-175.
7. Zielińska-Więczkowska H., Kędziora-Kornatowska K., Kornatowski T.: Starość jako wyzwanie. Gerontologia Polska, 2008; 16(3): 131-136. Wyzwanie dla medycyny”, Probl Hig Epidemiol, 2007; 88(2): 128-138.
8. Kaczmarek U.: Wiedza na temat starzenia i postrzeżania osób w wieku starszym przez studentów stomatologii. Dental and Medical Problems, 2011; 48(4): 541-546.
9. Allen, P. D., Cherry, K. E., & Palmore, E.: Self-reported ageism in social work practitioners and students. Journal of Gerontological Social Work, 2009; 52(2): 124-134.
10. Grzanka-Tykwińska A., Kędziora-Kornatowska K.: Znaczenie wybranych form aktywności w życiu osób w podeszłym wieku. Gerontologia Polska, 2010; 18(1): 29-32.
11. Guszowska M., Kozdroń A.: Wpływ ćwiczeń fizycznych na stany emocjonalne kobiet w starszym wieku. Gerontologia Polska 2009; 17(2): 71-78.
12. Wysocka M.: Kto oszczędza na leczeniu ludzi starszych? Puls Biznesu, 2007; 6(149).
13. Gonzales E. Morrow-Howell, N., Gilbert, P.: Changing medical students' attitudes toward older adults. Gerontology & Geriatrics Education, 2009; 31(3): 220-234.
14. Broczek K.: Starzenie się i starość w opinii słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego wieku Szkoły Głównej Handlowej i studentów Akademii Medycznej w Warszawie. E-mentor 2007, 4(21).

Obrony prac doktorskich

I Wydział Lekarski

10 maja 2012 roku

godz. 9³⁰

lek. Anna Justyna Piotrowska *Neurofizjologiczne mechanizmy wzbudzenia we śnie u pacjentów z nadciśnieniem tętniczym i bezsennością*

promotor: prof. dr hab. Waldemar Szelenberger

recenzenci: prof. dr hab. Andrzej Kiejna
prof. dr hab. Piotr Pruszczyk

godz. 10³⁰

lek. Bartłomiej Gmaj *Badanie patofizjologii zaburzeń lękowych za pomocą endogennych potencjałów wywołanych*

promotor: prof. dr hab. Waldemar Szelenberger

recenzenci: prof. dr hab. Maria Siwiak-Kobayashi
dr hab. Aleksander Sobieszek

godz. 12⁰⁰

lek. Jacek Kurnicki *Ocena wczesnych i późnych powikłań po operacjach gruczołu tarczowego*

promotor: prof. dr hab. Mieczysław Szostek

recenzenci: prof. dr hab. Krzysztof Kuzdak
prof. dr hab. Stanisław Zając

godz. 13³⁰

lek. Anna Klimkiewicz *Czynniki wpływające na ryzyko zachowań samobójczych u osób uzależnionych od alkoholu*

promotor: prof. dr hab. Marcin Wojnar

recenzenci: dr hab. Dominika Dudek
dr hab. Łukasz Święcicki, prof. nadzw. Instytutu Psychiatrii i Neurologii

godz. 15⁰⁰

mgr inż. Michał Świerniak *Całogenomowa analiza wariantów sekwencji genów z klasy microRNA w raku brodawkowym tarczycy*

promotor: dr hab. Krystian Jażdżewski

recenzenci: prof. dr hab. Alicja Macke-Nauman
dr hab. Dominik Rachoń

Obrony prac doktorskich

17 maja 2012 roku

godz. 8³⁰

mgr Robert Mathew Crayton *The chemical coding of nerve fibres innervating the porcine urinary bladder wall and their changes in neuropeptide expression following the administration of resiniferatoxin or tetrodotoxin*

promotor: prof. dr hab. Piotr Radziszewski

recenzenci: prof. dr hab. Włodzimierz Baranowski

dr hab. Waldemar Różański, prof. nadzw. Uniwersytetu Medycznego w Łodzi

godz. 10³⁰

lek. Paweł Balsam *Porównanie efektywności rehabilitacji kardiologicznej planowanej na podstawie rezerwy częstości rytmu serca lub proggu wentylacyjnego u pacjentów po zawale mięśnia sercowego*

promotor: prof. dr hab. Krzysztof J. Filipiak

recenzenci: dr hab. Andrzej Kleinrok

prof. dr hab. Ryszard Piotrowicz

godz. 11³⁰

lek. Janusz Bednarski *Terapia przeciwkrzepliwa i przeciwplatekowa w prewencji udaru mózgu u chorych z migotaniem przedsionków w praktyce szpitala powiatowego w Polsce*

promotor: prof. dr hab. Krzysztof J. Filipiak

recenzenci: dr hab. Maciej Banach, prof. nadzw. Uniwersytetu Medycznego w Łodzi

dr hab. Tomasz Hryniewiecki, prof. nadzw. Instytutu Kardiologii w Warszawie

godz. 13⁰⁰

mgr inż. Kamila Gala *Ocena reakcji zapalnej po przeszczepieniu mezenchymalnych komórek macierzystych u młodych i starych zwierząt*

promotor: prof. dr hab. Leszek Pączek

recenzenci: prof. dr hab. Zbigniew Gaciong

prof. dr hab. Jacek Manitus

godz. 14³⁰

lek. Ewa Dądańska *Ocena roli zakażenia wirusem brodawczaka ludzkiego w poronieniach samoistnych*

promotor: prof. dr hab. Krzysztof Czajkowski

recenzenci: prof. dr hab. Ryszard Poręba

prof. dr hab. Piotr Fiedor

24 maja 2012 roku

godz. 9³⁰

lek. Piotr Łodziński *Skuteczność profilaktyki antyarytmicznej u pacjentów po zabiegu ablacji z powodu migotania przedsionków*

promotor: prof. dr hab. Grzegorz Opolski

recenzenci: prof. dr hab. Zbigniew Kalarus

prof. dr hab. Piotr Kułakowski

Obrony prac doktorskich

godz. 10³⁰

lek. Agnieszka Kapłon-Cieślicka *Laboratoryjna ocena skuteczności leczenia przeciwplatekowego a wyrównanie metaboliczne chorych na cukrzycę typu 2*

promotor: prof. dr hab. Krzysztof J. Filipiak

recenzenci: dr hab. Grzegorz Dzida
dr hab. Artur Mamcarz, prof. nadzw. WUM

godz. 12⁰⁰

lek. Beata Ryszewska-Pokraśniewicz *Terapia monitorowana depresji – potencjalizacja jonami magnezu*

promotor: dr hab. Maria Radziwoń-Zaleska

recenzenci: prof. dr hab. Irena Namysłowska
prof. dr hab. Jerzy Samochowiec

godz. 13³⁰

lek. Katarzyna Grygiel *Wyniki leczenia hiperinsulinizmu organicznego w przebiegu guzów neuroendokrynnych trzustki o typie insulinoma*

promotor: dr hab. Sławomir Nazarewski

recenzenci: prof. dr hab. Michał Drewny
dr hab. Marcin Barczyński

29 maja 2012 roku

godz. 10³⁰

mgr Beata Sulik-Tyszk *Analiza lekooporności grzybów drożdżopodobnych w oparciu o badania fenotypowe i genotypowe szczepów*

promotor: dr hab. Ewa Swoboda-Kopeć

recenzenci: prof. dr hab. Zofia Zwolska
prof. dr hab. Maria Roszkowska-Blaim

godz. 12⁰⁰

lek. Paweł Własienko *Ocena płodowego układu krążenia w I trymestrze ciąży – kliniczne znaczenie wdrożenia wczesnej diagnostyki prenatalnej*

promotor: dr hab. Joanna Szymkiewicz-Dangel

recenzenci: prof. dr hab. Maria Respondek-Liberska
prof. dr hab. Mirosław Wielgoś

godz. 13³⁰

lek. Agnieszka Anna Krawczyk *Ocena i kwalifikacja chorych do chirurgicznego leczenia otyłości patologicznej*

promotor: prof. dr hab. Zbigniew Wierzbicki

recenzenci: prof. dr hab. Krzysztof Paśnik
prof. dr hab. Rafał Paluszkiewicz

Obrony prac doktorskich

godz. 14³⁰

lek. Ewa Pędzich-Placha *Właściwości strukturalne i czynnościowe dużych tętnic w grupie chorych z nadciśnieniem tętniczym a zmienność dobową wartości ciśnienia tętniczego*

promotor: prof. dr hab. Zbigniew Gaciong

recenzenci: dr hab. Dariusz Kosior
dr hab. Marek Rajzer

godz. 15³⁰

lek. Jarosław Góra *Związek zmienności genetycznej w obrębie locus genu chymazy z przerostem lewej komory serca u osób ze zwężeniem zastawki aorty*

promotor: prof. dr hab. Zbigniew Gaciong

promotor pomocniczy: dr Grzegorz Placha

recenzenci: dr hab. Marcin Gruchała, prof. nadzw. Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego
dr hab. Przemysław Juszczyński, prof. nadzw. Instytutu Hematologii i Transfuzjologii

31 maja 2012 roku

godz. 9⁰⁰

lek. Beata Gierej *Badania wybranych składników układu dopełniacza –C4d i C3d – w ostrym odrzucaniu wątroby*

promotor: prof. dr hab. Barbara Górnicka

recenzenci: prof. dr hab. Anna Nasierowska-Guttmejer
prof. dr hab. Krzysztof Zieniewicz

godz. 10³⁰

lek. Marek Rosiak *Strategia leczenia przeciwplatekowego a reaktywność płytek krwi i stężenia markerów stanu zapalnego u chorych na cukrzycę typu 2 – analiza materiału z prospektywnego badania AVOCADO*

promotor: prof. dr hab. Krzysztof J. Filipiak

recenzenci: prof. dr hab. Edward Franek
dr hab. Marcin Kurzyna, prof. nadzw. CMKP

godz. 12⁰⁰

lek. Justyna Pedowska-Włoszek *Znaczenie proadrenomedulliny w ocenie rokowania u pacjentów z ostrą zatorowością płucną*

promotor: prof. dr hab. Piotr Pruszczyk

recenzenci: dr hab. Anna Fijałkowska, prof. nadzw. Instytutu Gruźlicy i Chorób Płuc w Warszawie
prof. dr hab. Bożena Sobkowicz

Obrony prac doktorskich

godz. 13³⁰

lek. Agnieszka Mazur *Ocena zależności występowania chorób alergicznych i zakażenia swoistego określona na podstawie punktowych testów skórnych i próby tuberkulinowej u dzieci ze środowiska wiejskiego i miejskiego*

promotor: prof. dr hab. Marek Kulus

recenzenci: prof. dr hab. Andrzej Emeryk

dr hab. Henryk Mazurek, prof. nadzw. Instytutu Gruźlicy i Chorób Płuc

godz. 15⁰⁰

lek. Mariusz Mieczkowski *Ocena stopnia niedoboru witaminy 25(OH)D i próba jego uzupełnienia u chorych przewlekle dializowanych*

promotor: prof. dr hab. Joanna Matuszkiewicz-Rowińska

recenzenci: prof. dr hab. Jolanta Małyшко

prof. dr hab. Ewa Żukowska-Szczechowska

*Prace doktorskie znajdują się do wglądu w Bibliotece Głównej
Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego przy ul. Oczki 1 w Warszawie.*

II Wydział Lekarski

8 maja 2012 roku

godz. 12⁰⁰

lek. Piotr Skarżyński *Badanie zjawiska zmęczenia słuchowego metodą fMRI*

promotor: prof. dr hab. Jarosław Wysocki

recenzenci: prof. dr hab. Marek Rogowski

dr hab. Krzysztof Kochanek

*Z rozprawą można zapoznać się w Dziekanacie II Wydziału Lekarskiego przy ul. Żwirki i Wigury 61
w Warszawie.*

Wydział Nauki o Zdrowiu

29 maja 2012 roku

godz. 11⁰⁰

mgr. Karolina Pietruk *Efektywność opieki paliatywnej w ocenie pacjentów i ich bliskich*

promotor: prof. nadzw. dr hab. Anna Doboszyńska

recenzenci: prof. dr hab. Irena Wrońska, Uniwersytet Medyczny w Lublinie

dr hab. Maria Ryś, UKSW w Warszawie

Obrony prac doktorskich

godz. 12⁰⁰

lek. Maria Ciesielska *Działalność szpitala obozowego dla kobiet w KL Auschwitz-Birkenau (1942-1945)*

promotor: prof. dr hab. Marcin Łyskanowski

recenzenci: prof. dr hab. Tomasz Pasierski
prof. dr hab. Jerzy Szczerbań

godz. 13⁰⁰

mgr Monika Mazurek *Wpływ wybranych czynników prognostycznych na wyniki leczenia chorych z grupy podwyższonego ryzyka operowanych z powodu tętniaka aorty brzusznej*

promotor: prof. nadzw. dr hab. Sławomir Nazarewski

recenzenci: prof. dr hab. Ryszard Staniszewski, Uniwersytet Medyczny w Poznaniu
prof. nadzw. dr hab. Piotr Szopiński

godz. 14⁰⁰

lek. Jarosław Komorowski *Epidemiologia astmy w Polsce w oparciu o wyniki badania ECAP*

promotor: prof. nadzw. dr hab. Bolesław Samoliński

recenzenci: prof. nadzw. dr hab. Anna Doboszyńska
prof. dr hab. Zbigniew Bartuzi, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Z rozprawami można zapoznać się w Bibliotece Głównej WUM przy ul. Oczerki 1 w Warszawie.

Komunikat



Jest dobrze, powinno być lepiej

Dwie zorganizowane przez WHC konferencje prasowe na temat polskiej kardiologii oraz stanu leczenia hematoonkologicznego w naszym kraju pokazały, że, mimo iż stan leczenia pacjentów przez ostatnie lata wyraźnie się poprawił, jednak wciąż daleko nam do nowoczesnych światowych standardów.

W konferencji dotyczącej stanu polskiej kardiologii udział wzięli m.in. prof. Grzegorz Opolski (I Katedra i Klinika Kardiologii WUM) i prof. Tomasz Pasierski (Zakład Bioetyki i Humanistycznych Podstaw Medycyny WUM), gościem specjalnym konferencji na temat hematoonkologii był prof. Wiesław W. Jędrzejczak (Katedra i Klinika

Hematologii, Onkologii i Chorób Wewnętrznych WUM).

Prof. Grzegorz Opolski zaprezentował informacje dotyczące epidemiologii ostrych zespołów wieńcowych w Polsce, okresu przedszpitalnego i szpitalnego, zobrazował najczęstsze błędy i problemy kardiologii w Polsce oraz model docelowy, do którego powinny dążyć środowiska zwią-

zane z usprawnianiem systemu ochrony zdrowia. Przytoczył dane dotyczące obecnego stanu zachorowalności na ostre zespoły wieńcowe oraz pokazał skalę zmian zachodzących w leczeniu. I tak: poinformował, że śmiertelność wewnątrzszpitalna w świeżym zawale serca w 2003 roku wyniosła 11%, zaś w 2010 zeszła do ok. 5,5% – co można uznać za



Konferencje zgromadziły wybitne grono specjalistów zajmujących się tematyką kardiologii i hematologii. Gośćmi specjalnymi byli profesorowie WUM: Grzegorz Opolski (fot. 1), Tomasz Pasierski (fot. 2), Wiesław W. Jędrzejczak (fot. 3)

niewątpliwy sukces. Poinformował także, że wg Ogólnopolskiego Rejestru Ostrego Zespołu Wieńcowych mamy ok. 140 tys. chorych z ostrym zespołem wieńcowym, z tego ok. 90 tys. zawałów serca, w tym 40 tys. zawałów serca z uniesieniem odcinka ST, ok. 50 tys. stanowią pacjenci z niestabilną chorobą wieńcową. – To, co obserwujemy w ostatnich latach to zwiększenie się liczby zawałów serca bez uniesienia ST, co wiążemy z poprawą diagnostyki martwicy mięśnia sercowego – mówił prof. Grzegorz Opolski.

Podczas konferencji na temat kardiologii przedstawiono dane, z których wynika, że główną przyczyną zgonów w naszym kraju stanowią choroby układu krążenia. Stan ten nie zmienia się, mimo iż na tle innych krajów Unii Europejskiej polska kardiologia prezentuje się dobrze. Rocznie z powodu powikłań układu krążenia umiera ponad 170 tys. osób, z czego większość z powodu odległych powikłań ostrego zespołu wieńcowych (OZW), a ponad 20 tys. spośród nich to zgony bezpośrednio związane z wystąpieniem OZW. Wysoka śmiertelność odnotowywana jest nie tylko w pierwszych tygodniach po wystąpieniu OZW, ale także w czasie kolejnych miesięcy (ponad 15% zgonów w ciągu roku

od wystąpienia zawału, do ponad 33% zgonów w ciągu kolejnych 4 lat). Za jedno z głównych problemów, z którymi boryka się polska kardiologia uznano ograniczoną dostępność do specjalistów oraz niektórych nowoczesnych i rekomendowanych przez AOTM leków. Zwrócono również uwagę na brak kontynuacji opieki nad pacjentem po przebyciu zawału. Wszyscy zebrani na konferencji postulowali, aby niepodważalne sukcesy w leczeniu schorzeń sercowych nie przesłaniały faktu, że nadal jest wiele do zrobienia.

W podobnym tonie przebiegała dyskusja podczas konferencji dotyczącej problemom leczenia chorób hematologicznych (w tym wielu odmian białaczki, chłoniaków i szpiczaka). Z jednej strony widoczny jest wyraźny wzrost standardu leczenia. Jednak sytuacja chorych potrzebujących opieki powyżej drugiej, trzeciej linii terapii w przypadku kolejnych nawrotów choroby lub braku odpowiedzi organizmu na zastosowane leczenie, nadal stanowi ogromny problem. Na konferencji tej gościem specjalnym był prof. Wiesław W. Jędrzejczak.

Według Polskiej Unii Onkologii w Polsce na ostrą białaczkę szpiczkową choruje rocznie 1200 osób, na limfoblastyczną ok. 600. Na przewlekłą białaczkę szpiczkową zapada 600 osób rocznie,

na limfocytową zaś 1700. Każdego roku odnotowuje się 6 tys. zachorowań na chłoniaki niezaradczone. U tysiąca osób diagnozuje się chłoniaki Hodgkina, a u 1600 szpiczaki plazmocytowe.

U osób, u których diagnozuje się te choroby, stosuje się zwykle zabiegi chirurgiczne, radioterapię i chemioterapię, ale coraz częściej lekarze na całym świecie korzystają z nowoczesnych terapii już w pierwszej linii leczenia, a nie dopiero na kolejnych etapach choroby. Spersonalizowana terapia daje większe szanse na szybszą odpowiedź organizmu, co również przekłada się na oszczędności finansowe. I właśnie problem ograniczenia w stosowaniu terapii w pierwszej linii leczenia stanowił jedno z zagadnień podnoszonych przez uczestników konferencji. Ponadto zwracano uwagę na fakt, że ograniczony jest dostęp do niektórych nowoczesnych substancji stosowanych w chemioterapii, mających pozytywną rekomendację Agencji Ochrony Technologii Medycznych, a stosowanych w innych krajach. Za bardzo niepokojący uznano fakt, że ograniczenia dotyczą także substancji, które dotąd były w naszym kraju stosowane.

Oprac. Cezary Ksel
Redakcja „MDW”
fot.: WHC